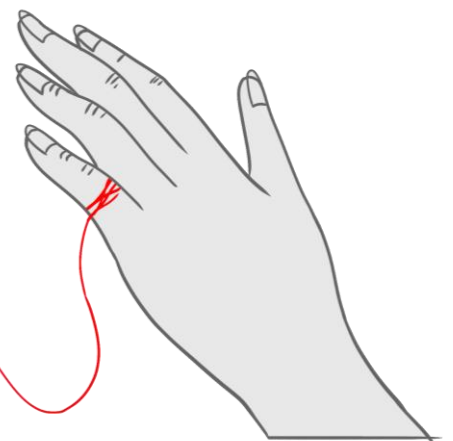

'adopció internacional

Treball de Recerca

Maria Ureña Soler

2n Batxillerat
IES PUIG
CASTELLAR
Tutora: Yolanda

<<La adopción - como cualquier paternidad -es una aventura,
un reto lleno de incertidumbres que requiere
de una preparación previa y cuidadosa.>>

Adopción y vínculo familiar, Vinyet Mirabent i Elena Ricart

<<Els nens adoptats han de saber sempre que ho són,
ho han de saber fins i tot abans d'entendre-ho.>>

Carta al meu fill adoptat, Pilar Rahola

<<Cuenta una vieja leyenda china que el abuelo de la Luna ata un hilo rojo
en la muñeca de cada niño que nace.
Dicho hilo está atado a muchos otros de personas
con las que ese niño está destinado a encontrarse,
sin importar el tiempo, lugar o circunstancias.
El hilo se puede tensar o enredar, pero nunca romperse.>>

Ya somos cuatro en la familia, Cristina Soler

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ	5
2. HIPÒTESIS	6
3. L'ADOPCIÓ	7-11
3.1. Què és l'adopció?	7
3.2. Motius per adoptar	7-8
3.3. Per què ha disminuït al llarg dels anys el nombre d'adopcions internacionals en Espanya?	9
3.4. Qüestions de major interès per part dels pares	9-11
3.5. Procediment per adoptar a un menor	11
4. ADOPCIÓ INTERNACIONAL	12-14
4.1. Països	12-14
5. ECAI	15
6. CERTIFICAT D'IDONEÏTAT	15-17
6.1. Què és el certificat d'idoneïtat?	15
6.2. Com aconseguir el certificat d'idoneïtat?	15
6.3. Criteris d'idoneïtat per adoptar	16
6.4. Resolució	16-17
7. EL VIATGE I LA PRIMERA TROBADA	18
8. L'ADAPTACIÓ A LA FAMILIA	18-19
9. LA IMPORTÀNCIA DE LA COMUNICACIÓ SOBRE L'ORIGEN	19-21
9.1. Conseqüències de l'ocultació de l'origen del menor adoptat	19-20
9.2. Qui ha d'informar?	20
9.3. Quan s'ha de informar?	20-21
10. ENTREVISTES	22-26
10.1. Menors que van estar adoptats	22
10.2. Pares adoptius	23
10.3. Parentius	23
10.4. Conclusions de les entrevistes	24-26
11. ENQUESTA A LA SOCIETAT	27-39
12. INTROSPECCIÓ	40-44

13. CONCLUSIONS	45-46
14. AGRAÏMENTS	47
ÀNNEIX	
1. Entitats Col·laboradores d'Adopció Internacional	48
2. Exemplar d'una sol·licitud d'adopció internacional	49-50
3. Entrevista amb Marina	51-53
4. Entrevista amb Kènia	54-57
5. Entrevista amb Alicia	58-60
6. Entrevista amb Alicia	61-62
7. Entrevista amb Íñigo i Miriam	63-65
8. Entrevista amb Fede i Jose	66-67
9. Entrevista amb Eva	68-70
10. Entrevista amb Lucia	71
11. Entrevista amb Marcos	72-73
12. Entrevista amb Cèlia	74
13. Entrevista amb Miquel	75
WEBGRAFIA	76-77

1. INTRODUCCIÓ

El meu treball de recerca tracta sobre l'adopció. És un tema que em desperta curiositat i interès. Per això, vaig pensar a aprofitar aquest treball per informar-me i aprofundir en tots els aspectes que comporta adoptar. Per a mi, no és un tema desconegut, ja que vaig estar adoptada, tanmateix, tot i la informació que m'han anat propiciant els meus pares al llarg del temps, encara tinc moltes preguntes sense resposta.

Aquest treball comença situant l'adopció, és a dir, definint-la. Seguidament, es pretén puntualitzar el procés que els pares han de seguir fins que finalment el menor estigui amb ells. També faré referència a curiositats que molts pares es qüestionen abans i després d'adoptar.

Em sembla interessant explicar els requisits que té cada nació, d'aquesta manera, es pot tenir una visió més àmplia del país que millor aniria a cada família, segons els seus criteris i trets personals. Per tal de conèixer l'evolució de l'adopció internacional es necessiten dades quantitatives per realitzar un gràfic i a partir d'aquí, treure conclusions.

També m'interessa saber com s'adapta un nen adoptat a uns pares, a una societat i a un país dels quals no és procedent. Perquè al final, el més important és la protecció de l'infant.

Enriquim el treball amb entrevistes de diversos pares i fills que han viscut aquesta experiència. A més a més, es fan enquestes per endinsar-nos en el pensament d'una part de la societat.

Finalment, s'intenta canalitzar tota la informació en unes conclusions que són bàsicament introspectives, això implica pensar i analitzar els meus propis pensaments i sentiments interns.

2. HIPÒTESIS

A partir dels objectius exposats en la introducció, es proposa una sèrie d'hipòtesis:

- Una adopció internacional és el procés que va des de la sol·licitud d'adopció fins a la primera presa de contacte familiar, això el converteix en un procés llarg i complex.
- L'adopció internacional és una experiència altament enriquidora per tots els membres de la família, però és evident que ens queda molt per aprendre sobre els reptes específics que comporta.
- L'adopció internacional ha anat augmentant progressivament al llarg dels anys.
- Els nens adoptats procedeixen de diferents països, però el país del qual provenen majoritàriament és la Xina.
- El procés d'adopció implica una despesa econòmica important, la qual, no tothom pot fer-li front.
- L'adaptació d'un menor adoptat en la societat de la qual no prové, no sol ser fàcil per diversos factors.
- En totes les províncies de territori espanyol no es retribueix la mateixa quantitat en referència al procés previ a l'adopció.

3. L'ADOPCIÓ

3.1. Què és l'adopció?

L'adopció és un procés on intervenen factors legals, psicològics i socials amb la finalitat d'integrar un infant en una família en la qual no ha nascut. L'adopció té com finalitat protegir el menor. Quan la persona ja és major d'edat, té l'opció de cercar i obtenir informació sobre els seus progenitors biològics, i això, no hauria d'afectar la seva relació amb la família adoptiva.

Imatge 1. L'adopció

3.2. Motius per adoptar

El desig de ser pares porta a moltes parelles a pensar en la possibilitat d'adoptar fills. L'adopció és una altra manera de formar una família. Progressivament s'observa un canvi en la motivació de les persones que desitgen adoptar. Cada vegada són més les parelles que, encara que tenen fills biològics, decideixen optar per aquesta via per ampliar la família. Igualment, es produeixen ocasions on l'adopció és monoparental, és a dir, una sola persona decideix adoptar a un menor o, a vegades, més d'un; sempre que el país estigui d'acord en acceptar una família monoparental. Però, majoritàriament, les parelles que adopten són les que no poden tenir fills biològicament, és a dir, l'adopció no sol ser la primera opció.

Moltes persones que pretenen adoptar, s'apropen a ella com un concepte irreal o idealitzat sobre els requisits que impliquen, aquesta és la raó d'unes quantes per les quals, bastants candidats a pares es queden a mig camí.

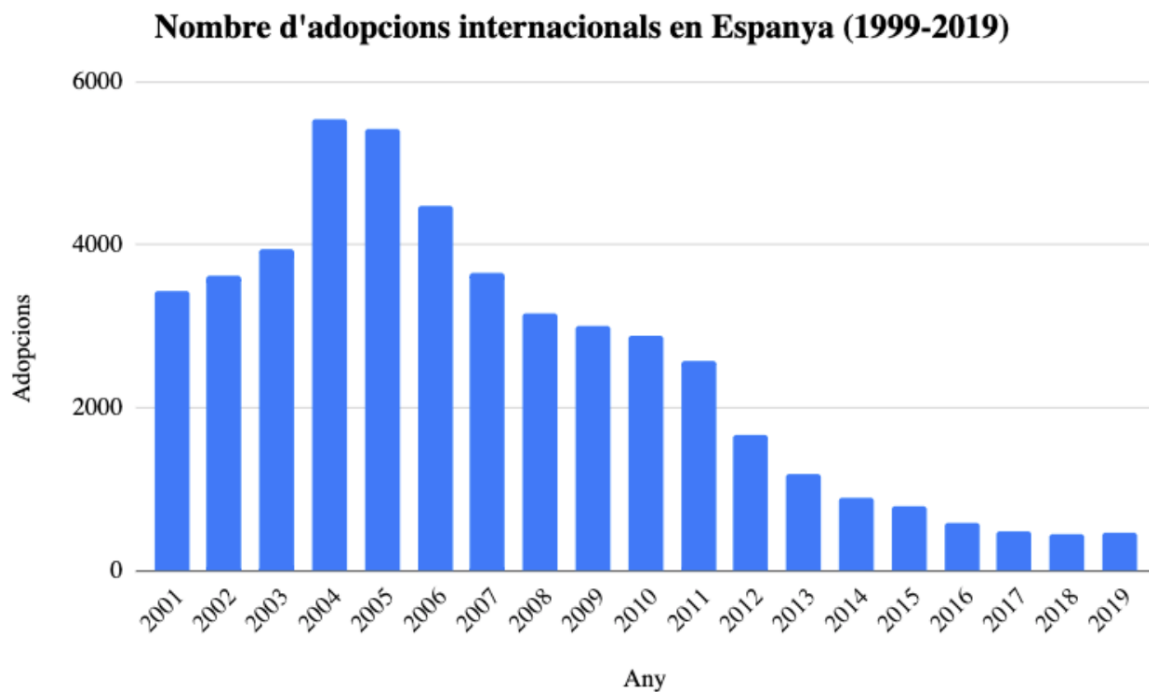
Per portar a terme l'adopció d'un menor, s'ha de tenir en compte que es requereix una sèrie de coneixements, introduir-se en la realitat de l'assumpte, implicar-se i ser conscients de les dificultats que poden haver-hi abans i després de l'adopció.

Així mateix s'ha de comprendre que és un procediment llarg i no sense dificultats, en la majoria de casos. Finalment, els futurs pares s'han de comprometre a atendre les

necessitats que demana el menor adoptat i la seva adaptació a la societat que li ha tocat viure.

S'han recollit les dades següents per elaborar el següent gràfic:

Any	Adopcions	Any	Adopcions	Any	Adopcions
1998	1487	2006	4472	2013	1188
1999	2006	2007	3656	2014	891
2000	3062	2008	3156	2015	792
2001	3428	2009	3006	2016	594
2002	3625	2010	2891	2017	495
2003	3951	2011	2573	2018	453
2004	5541	2012	1671	2019	478
2005	5423				

Gràfica 1. Adopcions internacionals en Espanya (1999-2017)

Espanya és el segon país que més adopta (només per darrere dels Estats Units). Aquesta gràfica representa el nombre d'adopcions internacionals que s'han portat a terme des de l'any 1999 fins al 2017.

La gràfica comença l'any 1999, on es produeixen 2006 adopcions. Més endavant, es produeix un boom d'adopcions fins a finals del 2004. A partir de l'any 2005, les adopcions internacionals de menors descendeixen, sent cada cop menys; fins a l'actualitat, on s'han fet 478 adopcions.

3.3. Per què ha disminuït al llarg dels anys el nombre d'adopcions internacionals en Espanya?

Els països on més s'han adoptat internacionalment són la Xina, Rússia i Etiòpia (per la rapidesa de tramitació). Però progressivament han anat disminuint pels següents motius:

- Per una banda, en la Xina estava establerta la política del fill únic ¹. Un cop retirada l'any 2013, la xifra de fills abandonats va disminuir simultàniament amb la dels menors donats en adopció. Per l'altra banda es va aprovar l'adopció nacional en la Xina per la millora econòmica del país. En conseqüència, hi va haver més adopcions nacionals i menys d'internacionals.
- En Rússia es va aprovar la llei "Dima Yakovlev" l'any 2012 en memòria d'un nen rus que morí en els Estats Units a causa de la negligència per part dels pares adoptius. A partir d'aquí, Rússia va negar l'adopció als Estats Units i van dedicar més temps a verificar tots els casos dels sol·licitants. Això portà a fer que el temps d'espera s'allargui, per tant, els futurs pares espanyols van anar descartant aquest país.
- Diferents casos com l'any 2013, quan una nena fou adoptada per una parella nord-americana que va morir per negligència, van ser les causes per les quals el Parlament d'Etiòpia va tancar les adopcions internacionals.²

3.4. Qüestions de major interès per part dels pares

En aquest apartat, hem donat respostes a partir dels resultats de les nostres investigacions:

- **Quins són els requisits per ser pare o mare adoptiu?**
Ser major de 25 anys; en cas de parella, demostrar una relació estable de 2 anys mínim; obtenir el certificat d'idoneïtat, la diferència entre els pares i el menor ha de ser almenys de 16 anys i no pot superar els 45. I en cas d'una adopció monoparental, s'ha de tenir més de 14 anys que el nen adoptat, entre altres.

---

¹ Mesura de control de la població xinesa on no es podia tenir més d'un fill.

² <https://www.bbc.com/news/world-us-canada-24035136>

- **Quant temps es triga a adoptar?**

Els temps d'adopcions varien molt. Depenen de factors com la procedència del nen, l'edat o les circumstàncies de cada petit. El menor termini pot ser un any d'espera des que inicies el procediment fins que vas a recollir el nen.

- **Es pot adoptar a un nen si s'està en tractament de fertilitat?**

No, perquè s'intueix que l'atenció subministrada al menor adoptat no serà la mateixa si tens un fill biològic, requisit per una bona adaptació.

- **És possible adoptar infants en Espanya?**

Sí que ho és. D'entrada has de complir uns requisits:

- Ser major de 25 anys.
- Tenir més de 14 anys que el menor adoptat.
- Obtenir el certificat d'idoneïtat.
- Residir en la comunitat autònoma la qual es presenta la sol·licitud.

A més a més es pot sol·licitar l'adopció nacional paral·lelament amb la internacional.

No obstant això, si s'assigna una adopció, es denega l'altra.

- **Si s'opta per l'adopció internacional, com saber quin país escollir?**

Les famílies són influenciades per l'empatia amb el país, per la similitud de la cultura i l'idioma (perquè desitgen un fill similar a ells físicament o totalment diferent) per la sensació d'un país amb un marc clar i que transmeti confiança (seguretat de la regió o rapidesa dels tràmits). Una visita informativa a l'ECAI pot ajudar a famílies indecises sobre els països que més els interessin.

- **Es pot escollir el sexe del menor?**

Els pares poden escollir que el seu fill no pateixi cap discapacitat o malaltia, però no trien, a priori, el sexe ni l'edat. En canvi, es recomana indicar en la sol·licitud d'adopció quines són les seves preferències, perquè en alguns casos aquestes poden ser respectades.

- **Millor bebè, o nen?**

L'opció que sigui nen redueix la possibilitat de seqüeles per mala nutrició i abandonament i permet als pares gaudir d'una etapa molt bonica; no obstant això, també cal destacar que com més petit és el nen, més difícil és valorar si pateix cap trastorn neurològic de tipus menor.

- **Quant costa el procés d'adopció en total?**

Una adopció internacional sol ser un procés car (més encara si es realitza a través de centres privats), no únicament per la paperassa i les traduccions, sinó també per la necessitat de viatjar al país d'origen del nen. Cal destacar que en Rússia, per exemple, s'han de fer dos viatges i l'estança en el país determinat oscil·la entre 15 dies i un mes.

3.5. Procediments per adoptar

Presentar la sol·licitud documentada en l'organisme responsable de cada comunitat autònoma.

- Obtenir el certificat d'idoneïtat.
- Cercar informació sobre el país i escollir-lo.
- Pots adoptar per lliure o mitjançant una associació (annex) consultar
- Complir els requisits que sol·liciten els països.
- Preparar l'expedient familiar: certificat de treball, certificat mèdic, declaració de la renda, penals...
- Esperar.
- Assignació de l'infant: el país envia un certificat mèdic on s'exposaran totes les dades personals del menor: fotografia, sexe, nom, edat, salut...
- Gestió i preparació del viatge amb la documentació necessària i altres: DNI, visats, passaport, canvi de moneda...
- Trobada entre el menor i els sol·licitants en el país d'origen.
- Realitzar el seguiment postadoptiu que consta d'entrevistes amb psicòlegs per aportar l'expedient al país d'origen de l'adoptat.

Imatge 2. Procediments
Font:
<https://contemporanea>

4. ADOPCIÓ INTERNACIONAL

A continuació, s'assenyalen alguns països que, al llarg dels anys han concedit un major nombre de nens en adopció per a pares espanyols. No s'ha decidit exposar l'adopció nacional perquè és un procés massa complex. Resumidament, al principi, el menor ha d'estar en acolliment amb els sol·licitants, però encara no tenen la tutela plena. Durant l'acolliment familiar preadoptiu, es fa un seguiment amb la família i el menor, generalment cada 6 mesos. El nen o nena segueix portant els cognoms dels seus pares biològics durant aquest procés fins que no es realitzi la nova inscripció en el Registre Civil. A més a més, els pares biològics disposen de 2 anys des que el nen és declarat desemparat; i només disposen de 2 mesos des que el menor comença el període d'acolliment preadoptiu amb la seva nova família per reclamar el seu fill o filla.

4.1. Països

XINA

És el país amb major nombre de nens adoptats per famílies espanyoles. La majoria de menors són nenes i tenen uns 2 anys aproximadament. L'estat de salut dels menors és bo. El temps d'espera era molt breu però ara està a l'altura d'altres països; no pel fet d'haver-hi menys nens, sinó perquè el nivell econòmic de la Xina ha pujat, i s'ha donat preferència a l'adopció nacional.

La Xina no és dels països més cars a l'hora de tramitar l'expedient i l'estància. Es viatja una sola vegada, les ECAI funcionen correctament i tenen anys d'experiència. S'han de fer 6 seguiments: el primer als 6 mesos de l'arribada del menor, el segon a l'any de l'arribada, el tercer als 2 anys de l'arribada, i així consecutivament fins el sisè i últim seguiment.

Només s'admeten sol·licitants de matrimonis, amb un nivell d'estudis de batxillerat superior o similar, amb una situació econòmica mitjana-alta (ingressos i patrimonis

inclosos) i amb una bona salut. La Xina té un programa especial, que no ofereixen molts dels altres països, anomenat “Passatge Verd”. És un procediment per trobar famílies adoptives que acceptin als menors amb problemes de salut. Algunes d'aquestes dificultats són les següents:

- Cardiopaties de diversa consideració.
- Absència o limitació funcional de parts dels membres superiors o inferiors.
- Angiomes³ de diferent mida que desfiguren alguna part del cos.
- Malalties cròniques d'origen congènit o infeccions.
- Altres discapacitats físiques o sensorials.

FILIPINES

És un dels països més cars en la tramitació de l'expedient d'adopció. No obstant això, dona en adopció tant nens com nenes de qualsevol edat. Les autoritats prefereixen parelles compromeses amb la formació cristiana del menor adoptat i accepten l'adopció de germans. L'adopció del menor es constitueix quan aquest arribi a Espanya i el seguiment es realitza durant els primers sis mesos des de l'arribada del nen: s'han d'elaborar tres informes psicosocials, un cada dos mesos. No s'accepten sol·licituds monoparentals i l'estat de salut dels nens és bastant bo. És un país recomanat per aquells sol·licitants amb fortes creences cristianes, amb antecedents biològics o culturals filipins i amb un estatus econòmic mitjà-alt. L'adopció internacional en Filipines no és plena fins que transcorrin el menor surt de Filipines amb un passaport filipí. Quan passen 6 mesos en Espanya, l'adopció passa a ser plena.

ETIÒPIA

D'entrada en Etiòpia, diferents organitzacions les quals defensen els drets humans, van qüestionar l'adopció internacional en el país africà. Pels activistes hi ha risc que es produeixin “abusos” per part dels traficants de persones, els quals ho veuen com un negoci. Les adopcions internacionals es trobaren suspeses pels reports de casos d'abusos pels pares adoptius a nens etiòps.

---

³ Tumor benigne que apareix sota la pell en forma de taca plana, formada per l'acumulació de petits vasos sanguinis.

Aquest país acceptava menors de qualsevol edat, matrimonis amb fills o sense, famílies monoparentals i només en Etiòpia i Guatemala, deixaven adoptar a persones majors fins als 55 anys. En relació amb el seguiment, s'havia de realitzar un primer informe psicosocial al cap de tres mesos de l'arribada del menor en Espanya, un segon informe sis mesos després i un tercer a l'any de l'arribada. Després, s'elaboraven informes anuals fins que el menor tingués els 18 anys.

RÚSSIA

Rússia és l'únic país equiparable amb la Xina pel que fa al nombre de nens que s'han adoptat en Espanya al llarg dels anys. La raça sol ser caucàsica i aquest criteri resulta important pels pares. Accepta sol·licituds de parelles i monoparentals. Té nens i nenes de totes les edats, a més a més té germans, així que també és un país recomanat per a qui no desitgi una adopció única.

El procés és judicial i s'ha de viatjar dues vegades: el primer en el moment de l'assignació i l'altre per recollir al menor un cop el procés hagi finalitzat. La tramitació de l'expedient és més cara que en altres països.

L'assignació no sol trigar massa, és qüestió de mesos. Però, la recollida del nen es dilata en qüestió del jutjat que tramet l'expedient.

Els menors procedents d'aquest país solen tenir més dificultats quant a la seva salut, ja que alguns i no tots, poden tenir el *Trastorn Alcohol Fetal*⁴. També s'han produït dificultats i tancaments temporals en la tramitació d'expedients al llarg dels anys, sense causa suficientment clara.

El seguiment de l'adopció es realitza durant tres anys: un informe psicosocial cada sis mesos durant el primer any i un informe anual durant els dos anys següents.

MÈXIC

El procediment d'adopció té dues etapes; l'administrativa i la jurisdiccional. En l'administrativa, als sol·licitants se'ls fa uns estudis psicològics, laborals i socioeconòmics, amb la finalitat de garantir el bon desenvolupament de l'infant.

---

⁴ TEAF. Conjunt d'enfermetats que poden presentar-se en una persona que la seva mare va beure alcohol durant l'embaràs. Això, pot aportar problemes físics o psicològics al nen o la nena.

El jurisdiccional és arribar al país, trobar-te amb el menor i finalment, passar un judici en el qual el jutge dictamina si els pares adoptius són adequats per continuar amb el procés. És un únic viatge d'uns tres mesos però pot allargar-se fins a nou.

Com en Espanya, poques famílies adopten en aquest país, és un factor que causa que hi hagi pocs nens en adopció.

Mèxic és un país amb fortes creences catòliques que rebutja l'adopció per part de pares homosexuals o monoparentals.

5. ECAI

Les ECAI (**Entitats Col·laboradores per a l'Adopció Internacional**) són fundacions sense ànims de lucre constituïdes legalment i intervenen com mediadores en el procés d'adopció internacional. La seva finalitat és ajudar a les famílies adoptives en tots els aspectes relacionats amb l'adopció i realitzen funcions d'informació, orientació i tramitació de l'expedient en el país d'origen. Únicament poden cobrar pels serveis oferts i, un cop coberts els costos propis de l'entitat, tot l'excedent econòmic ha de ser destinat a la cooperació o ajuda dels infants.⁵

6. EL

CERTIFICAT

D'IDONEÏTAT

6.1. Què és el certificat d'idoneïtat?

Document que expedeix l'organisme responsable de cada comunitat autònoma i que és imprescindible per l'adopció, ja que acredita a la persona o parella que vol adoptar com "apte" o "no apte" per fer-ho. Una vegada aconseguit, té una vigència de tres anys.

El cost del certificat depèn de la comunitat autònoma on es faran els tràmits i la gestió de documents, però Catalunya és l'única on has de pagar obligatòriament 1000€, 400€ pel curs de formació més 600€ per l'estudi psicosocial.

6.2. Com aconseguir el certificat d'idoneïtat?

A Catalunya, el procés per aconseguir aquest certificat es divideix en dues fases:

1. Fase formativa: Es reuneixen grups de sis famílies. En aquestes sessions informen i ajuden sobre les característiques del procés d'adopció i fan molt èmfasi en com fer front a les dificultats que poden sorgir en la vida quotidiana amb el menor, amb l'objectiu de protegir a l'infant.
2. Fase de valoració i exploració: Un cop acabada la primera fase, es procedeix a realitzar la següent: Professionals especialitzats en psicologia i sociologia valoren a cada unitat familiar fent entrevistes. També s'ha de realitzar una entrevista en el

---

⁵ Les ECAI amb les quals pots treballar, es troben en l'Annex 1.

domicili de les famílies i aquest s'avaluarà. A partir d'aquestes sessions i entrevistes, s'elabora un informe psicosocial. En l'adopció internacional, aquest cost l'han d'assumir els sol·licitants.

6.3. Criteris d'idoneïtat per adoptar

Algunes circumstàncies que es tenen en compte per a la valoració dels sol·licitants són les següents:

- **Circumstàncies personals:** Estabilitat en la relació de la parella, salut física i psíquica, facilitat a l'hora d'adaptar-se a tot el que comporta l'adopció, motivació per exercir les funcions parentals.
- **Circumstàncies familiars i socials:** Entorn adequat per la integració del menor.
- **Circumstàncies socioeconòmiques:** situació econòmica que permeti cobrir les necessitats de l'infant i disposar d'una llar amb unes condicions adequades.
- **Aptitud educadora:** L'infant s'ha de trobar en un entorn familiar que li pugui donar suport en la tasca educativa.

6.4. Resolució

En funció de la valoració de l'estudi psicosocial, l'ICAA entrega un document on s'exposa si el sol·licitant és apte o no ho és. El temps entre la presentació de la sol·licitud i la resolució d'idoneïtat no pot excedir de vuit mesos.

El document següent és un exemplar d'un certificat d'idoneïtat:

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de l'Acolliment de l'Adopció

Ref.000/J301
CC/gg

Nº expediente: FA 1033/01 B

Victòria Perearnau i Regàs, directora del Instituto Catalán del Acogimiento y la Adopción de la Generalitat de Catalunya,

C E R T I F I C O

Don -----

Doña -----

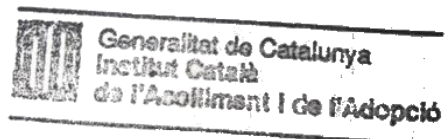
Cumplen los requisitos de capacidad exigidos por la legislación española (Ley Autonómica del Parlament de Catalunya 37/91, de 30 de Diciembre y Código Civil).

Son considerados **IDONEOS** para adoptar a un/a menor de 0 a 3 años de origen chino.

Que esta certificación se expide en base al informe psico-social emitido por el equipo técnico de la Institución Colaboradora de Integración Familiar debidamente acreditada por la Entidad Pública competente en materia de adopciones en el territorio de la Comunidad Autónoma de Catalunya, de acuerdo con lo dispuesto en el artículo 125 de la Ley 9/1998 de 15 de Julio del Código de Familia del Parlamento de Catalunya y en relación con el artículo 9.5 del Código Civil.

Y para que así conste, a los únicos efectos de inscripción registral del/la menor adoptado/a, se extiende el presente certificado en Barcelona, a 4 de Marzo de 2002.

U. Perearnau

Este documento tiene una vigencia de 3 años a contar desde la fecha de su expedición.

7. EL VIATGE I LA PRIMERA TROBADA

Més enllà de les anècdotes de cada viatge, l'anada i la tornada són unes experiències inoblidables perquè es fa realitat un projecte imaginat des de fa molt de temps.

La primera trobada suposa l'inici de la relació entre pares i fills. Els pares ja han vist una fotografia del seu fill o filla i han llegit algun informe sobre la seva salut, el seu caràcter o els seus hàbits. La primera trobada té un punt màgic però també provoca la sensació d'incertesa i por per part dels pares per la reacció de l'infant respecte ells i no s'esperen a allò que s'han d'enfrontar.

S'ha de tenir una mentalitat oberta i entendre la situació i les emocions per les quals ha passat el nen, que moltes vegades no sap què és una família. També s'ha de comprendre que l'adopció no es fa realitat quan s'entra en contacte amb el fill i se sentència l'acte jurídic, sinó que és el procés emocional que es porta a terme al llarg dels anys.

8. L'ADAPTACIÓ A LA FAMÍLIA

És important l'extraordinària capacitat que tenen els nens per superar condicions adverses, dures i difícils. Aquest fenomen és anomenat "resiliència"⁶, es dona en molts nens i nenes adoptats i és molt important l'entorn familiar i escolar que afavoriran.

Ara bé, el menor ha d'afrontar una sèrie de canvis, sobretot la diferència ètnica que comporta trobar-se envoltat de persones amb trets físics diferents. Si el nen té més d'un any, no és difícil d'entendre per què en els primers moments el nen es troba desorientat, inquiet i expectant, ja que no es fia que aquestes noves circumstàncies favorables siguin permanents.

---

⁶ Capacitat d'assumir i superar les adversitats

En la primera etapa, el nen es relaciona mostrant-se més autònom per l'edat que té, no plora ni reclama. Es comporta com si no tingués una història darrera i comença un nou procés d'adaptació. No vol recordar la seva vida anterior i tant els pares com el nen o nena mostren la seva millor cara per començar l'adaptació. En definitiva, els menors no acostumen a mostrar els seus sentiments vertaders.

La família ha d'ajudar al nou membre a superar les carències físiques i psicològiques que ha anat acumulant. La tasca fonamental dels pares és crear un vincle afectiu segur amb el nen perquè aquest aprengui que ser estimat. Necessita la seguretat emocional, la qual aconseguirà quan compregui que l'amor dels seus pares és incondicional i no el perdrà mai.

En una segona fase de la relació familiar, el nen o la nena pot mostrar símptomes de rebel·lia; tanmateix, això no és dolent, és un signe d'enfortiment del vincle. Per tant, és important la inseguretat i l'estrès dels pares adoptius, ja que poden empitjorar la situació.

9. LA IMPORTÀNCIA DE LA COMUNICACIÓ SOBRE L'ORIGEN

En primer lloc, per parlar sobre la història personal del nen no és allò que et sentis a parlar amb ell un dia en concret, sinó que dia a dia, el menor anirà descobrint quelcom nou i preguntarà els dubtes que en aquell moment tingui; segons l'edat qüestiona una cosa o una altra.

Però, a vegades, alguns pares no tenen clar la decisió de dir als seus fills que han estat adoptats. Quan un menor físicament és diferent, el típic plantejament de "Sóc diferent" no s'ho pregunta; en canvi, si l'infant té trets caucàsics, l'infant no s'ho preguntarà. En aquest cas, són els pares qui han de prendre la decisió de contar la veritat sobre l'origen del seu fill o filla.

Tanmateix, la majoria d'informes psicològics aconsellen als pares a dir la veritat des d'un principi i tenint en compte l'edat del menor.

9.1. Conseqüències de l'ocultació de l'origen del menor adoptat

Quan els pares ometen o tergiversen la informació sobre l'origen i la darrera història que carreguen, causen en l'infant la necessitat de bloquejar tota mena de pregunta que puguin tenir al llarg dels anys.

Els nens necessiten sentir-se segurs amb els seus pares i verificar l'amor que els hi tenen, per tant si els infants perceben que les seves curiositats generen una situació incòmoda o conflictiva en els pares, eviten preguntar. Això, per una part indueix a disminuir, bloquejar o anul·lar el seu desig de conèixer. I per l'altra banda porta al nen a creure que el saber és arriscat, és a dir, que pot posar en perill la relació afectuosa amb els pares.

Intentar mantenir l'adopció en secret sol generar un clima artificial d'ansietat i inquietud en la família, falta de sinceritat amb el seu entorn, por a una revelació per part d'altres i fins i tot, un aïllament social.

També es pot donar el cas que els adoptats es troben amb la notícia de l'adopció accidentalment es poden assabentar escoltant a familiars parlant-hi o trobant documents relacionats; això posa en risc la comunicació i la confiança amb els pares.

Llavors, les grans preguntes són:

9.2. Qui ha d'informar?

Per una revelació adequada, han de ser els pares qui han d'informar, a ser possible els dos junts quan l'adopció és biparental, ja que són els referents fonamentals dels fills en aquesta qüestió.

Algunes famílies, enfront de la inseguretats que els genera aquest moment, decideixen portar al nen a un professional amb la finalitat que aquest li expliqui la situació. Encara que aquest fet es considera innecessari i inadequat si el que es vol aconseguir és un vincle familiar.

9.3. Quan s'ha d'informar?

Mentre que la necessitat de parlar sobre els orígens del menor és important, el moment més adequat no ho és tant. La vida quotidiana familiar obre moltes possibilitats d'iniciar la comunicació sobre els orígens del nen o la nena, a partir de llibres, pel·lícules, àlbum de fotos...

Una de les opcions més populars és esperar que el nen pregunti. És veritat que respondre les seves preguntes és positiu perquè així, segueixes el ritme de l'infant i crees el moment idoni per dir al teu fill/a que ha estat adoptat.

No obstant això, no anomenar en cap cas l'adopció porta inconvenients com que el menor mai es qüestiona la pregunta exacta que estem preparats per respondre; o el nen si pregunta directament "sóc adoptat?" probablement és perquè ja s'ha assabentat per un altre lloc.

El fet d'amagar a un infant i intentar sobreprotegir-lo no dient-li quina és la seva veritable procedència, farà que l'infant es qüestioni sobre aquesta i que acabi descobrint la veritat per si mateix en algun altre context. Això provoca que quan la descobreixi, potser ho faci en el moment inadequat, potser, sense un suport afectiu i al millor en un entorn desfavorable.

Per tant, es considera que és millor anar preparant la situació, responent de manera natural els dubtes de l'infant i no barrar-li la informació. D'aquesta manera, els experts pensen que s'aconsegueix integrar la veritat d'una manera més natural i sense crear els grans traumes que podria crear que el menor s'assabenti d'una altra manera.

10. ENTREVISTES

En el procés d'adopció i la seva adaptació els principals subjectes que intervenen són: el menor que ha estat adoptat, els pares adoptius i la corresponent família i societat en la qual està envoltat l'infant.

Amb les següents entrevistes realitzades, veurem quina és la perspectiva, visió, pensaments, emocions i sensacions que tenen aquests individus.

A continuació es troben totes les entrevistes que hem realitzat a diverses persones:

Fem un parèntesi per aclarir que les respostes que hem obtingut es troben des de la pàgina número 52 fins a la 76 d'aquest document.

10.1. Menors adoptats

- 1. Què és l'adopció per a tu?**
- 2. Ens pot explicar com et sent a l'haver estat adoptada?**
- 3. Com va ser la teva adaptació en Espanya al llarg dels anys? Tant en l'àmbit familiar com en l'escolar.**
- 4. ¿Et consideres xinesa? Quins sentiments tens sobre el teu país d'origen?**
- 5. ¿Et sents espanyola?**
- 6. T'has sentit alguna vegada diferents en el teu entorn habitual pel fet d'haver estat adoptada?**
- 7. T'han donat de banda, ofès o insultat alguna vegada per haver estat adoptada? Has viscut alguna situació de discriminació? Quina?**
- 8. Com els teus trets físics no són europeus, li dius a la gent que has estat adoptada? És a dir, és necessari que la gent ho sàpiga?**
- 9. ¿Quins pensaments o sentiments tens sobre els teus pares biològics? T'agradaria conèixer-los i saber més sobre el teu origen? Creus que sabent-ho, seria un factor decisiu que canviaria la teva conducta o pensaments?**
- 10. Què penses i què dius quan et pregunten: "Són els teus pares/cosins/germans/avis <<de veritat?>>"**
- 11. Quan vas saber que et van adoptar? Parleu del tema en casa?**
- 12. Sents cap vincle especial amb altres nens adoptats?**

13. Creus que la gent et tracta diferent en saber si ets immigrant o adoptada?

10.2. Pares adoptius

- 1. Per què va decidir adoptar?**
- 2. Quins van ser els motius per adoptar en el país que va decidir?**
- 3. Us va costar molt el procés? (Temps, gestió i administració de papers...) Quant temps va passar des que va sol·licitar l'adopció fins a tenir el vostre fill amb vosaltres?**
- 4. Quin mitjà va utilitzar per posar-vos en contacte amb el centre d'adopció? Creieu que actualment és difícil accedir-hi i que haurien de tenir més comoditats?**
- 5. Què penses sobre que el Certificat d'Idoneïtat s'hagi de pagar en Catalunya uns 1000€?**
- 6. En la carta de sol·licitud, va demanar cap preferència sobre el menor?**
- 7. Creieu que el menor s'ha adaptat correctament a aquesta societat o ambient, o hi han hagut massa inconvenients?**
- 8. Parleu amb ell o ella sobre l'adopció o preferiu no comentar-li gaire?**
- 9. Què en penseu sobre els pares biològics del vostre fill o filla?**
- 10. Què penseu quan la societat comenta sobre vosaltres (<<Quin acte tan bonic!>>)**

10.3. Parentius

- 1) Què vas sentir quan et comuniquen que un membre familiar adoptarà a un menor? Vas pensar en el grau de dificultat a l'hora de l'adaptació personal i social del nen o la nena?**
- 2) Les teves expectatives van superar la realitat? És a dir, fou tot com t'ho vas imaginar? Abans que arribés l'infant, tu et pensaves que la situació seria d'una altra manera? T'imaginaves com seria l'infant?**
- 3) Quins sentiments i/o pensaments vas tenir els dies posteriors a l'arribada de l'infant?**
- 4) En la vida quotidiana, què o com expliques als teus fills quan ells pregunten sobre l'adopció del familiar?**
- 5) Parles amb més tacte sobre el país d'origen del menor que anteriorment? Què penses quan la societat malparla?**
- 6) T'has trobat alguna vegada, una situació de discriminació cap al menor?**

7) Actualment, sabent les parts positives i negatives que implica l'adopció, t'hauria agradat adoptar?

8) Què penses sobre les mares i pares biològics?

10.4. Conclusions de les entrevistes

En Espanya viuen milers de nens i nenes que han estat adoptats internacionalment. A continuació, es realitzen entrevistes a algunes de totes aquestes persones que ara són en plena adolescència, una etapa complexa i plena d'interrogants sobre la seva identitat i sobre el món al qual pertanyen. S'enfronten a problemes de racisme o a sentiments d'incomprensió davant els seus orígens. Entre les seves pors i il·lusions, troben a faltar moltes respostes.

Per enriquir aquest apartat del treball, s'ha entrevistat a persones amb diferents circumstàncies.

Fem una petita introducció per presentar els menors que he entrevistat. La primera persona s'anomena Marina Puigagut, una nena de 17 anys que va néixer en Nanchang, ciutat situada en la República Popular Xinesa.

La segona entrevistada és la Kènia, una nena de 14 anys que va néixer en Zhanjiang, que també es troba en la Xina. Després de la seva etapa d'infantesa va passar moments difícils pel rebuig que va rebre per part dels seus companys d'escola.

La tercera noia s'anomena Alicia, una noia de 18 anys que va néixer en Celaya, una ciutat que pertany a Mèxic. A ella li va costar assimilar l'adopció, per tant, la retreia als seus pares. Amb el temps i ajuda de psicòlegs, va entendre la situació.

A continuació, anomeno els pares que han estat entrevistats. La primera és Alicia, la mare de Tatiana, una nena que va ser adoptada en Rússia. Després, Iñigo i Miriam, dos pares del País Basc que van adoptar a Irati, una nena xinesa; però que tenen així mateix, una filla biològica anomenada Naroa. Finalment esmento a Fede i Jose, els pares d'Alicia.

Gràcies a les entrevistes realitzades, podem concloure que primerament, els fills que han estat adoptats entenen perfectament el significat de l'adopció, per tant, aquesta no l'entenen com a una segona oportunitat per construir una família, sinó una altra via. Una mare que ha adoptat no és “menys mare” que una la qual ha tingut fills biològics. Els fills són estimats i cuidats amb el mateix amor que qualsevol altre.

Els nens que han estat adoptats no deixen de ser nens. Són persones que poden haver passat per moments dolents i es mereixen viure segurs i amb molt afecte.

Sembla que tothom té moltes preguntes quan veuen una família que s'ha construït a partir de l'adopció. Quan la gent que les envolta pregunta si la seva mare és “la seva mare de veritat”, elles com ja saben a què es refereixen, solen respondre que sí que ho són; no obstant això, els incomoda determinades preguntes desafortunades. Creuen que tothom és curiós i ràpid en prejudicis. A més a més, senten que tenen el dret d'interrogar-les, o si més no, d'esmentar aquests comentaris, per molt inofensius que creuen que són.

Concloem que les mares són aquelles persones que ens ajuden, ens corregeixen, ens acompanyen a qualsevol lloc, són qui sagnen quan ens tallem. Amb això vull dir que el que és real no està definit per l'ADN, sinó per l'amor.

Elles se senten espanyoles, però mirades alienes de menyspreu fan que desconfiïn sobre les seves identitats. Per tant, es defineixen com si tinguessin dues nacionalitats: l'espanyola i, en aquest cas, la xinesa, russa o mexicana.

Per finalitzar, l'adopció no hauria de ser un secret o allò pel qual avergonyir-nos. Qui estigui pensant a adoptar, han d'explicar als seus fills la veritat des d'un principi. S'ha de ser honest i sempre mantenir-se obert a parlar sobre el tema. Com a pares, tenen la responsabilitat de fer que l'adopció no generi dubtes perquè es tracti amb la màxima normalitat, ja que al cap i a la fi, ho és.

La perspectiva dels pares que han adoptat i els parentius no és massa diferent que la dels menors.

El concepte de l'adopció el descriuen com a una de les moltes vies d'accés a formar una família, on els llaços consanguinis perden importància com a norma de filiació.

Aviat, els nens són conscients de les diferències físiques de la família, al que els pares reaccionen tractant de convertir-les en una raó d'orgull. Les primeres topades entorn de la raça que es produeixen en l'àmbit escolar, tendeixen a ser considerats similars als que es donen per "portar ulleres" o "ser grassonet". Doncs la finalitat de la majoria dels pares és que els seus fills se sentin orgullosos dels seus orígens. Dient "orígens" englobem tant a la cultura del lloc de procedència, la seva imatge física i del fet d'haver estat adoptada.

Podem generalitzar quan diem que la majoria dels pares es marquen amb prioritat preservar a tota costa als seus fills dels prejudicis i comentaris racistes. Si més no, les famílies s'adonen que davant determinats comentaris, s'ha de desenvolupar nous mecanismes de defensa, doncs un d'ells és no primar el missatge que esmenta l'interlocutor de torn.

La discriminació davant l'adopció varia en funció de si les famílies integren o no, a fills biològics. Per això he fet també, una entrevista a Íñigo i Miriam, uns pares del País Basc que han adoptat a Irati però que a més a més, tenen una altra filla biològica.

Les llars que només compten amb els fills que han estat adoptats, estarien més estigmatitzats. Doncs algunes persones que prejudgen, es qüestionen la validesa d'aquella família i que l'arribada del menor ha estat motivada per la infertilitat.

Mentre que les adopcions de nens per part de famílies que ja tenen fills biològics poden comportar connotacions positives, donat que socialment, el procés adoptiu es vincula amb valors de generositat i altruisme.

Per acabar, els pares no malparlen de les mares biològiques perquè consideren un acte de valentia el fet d'abandonar el seu fill o filla amb la finalitat del seu benestar i mai

prejutjaran les circumstàncies i els motius els quals van portar a aquella dona a desentendre's de l'infant.

11. ENQUESTA A LA SOCIETAT

L'adopció internacional

Quants anys tens?

- Menys de 16   Entre 16 i 45 anys   Més de 45 anys

Per a tu, què és l'adopció internacional?

- És quan una parella que no pot tenir fills biològicament, decideix tenir-los mitjançant aquesta via.
- És un altre recurs per formar una família.
- És un intercanvi de diners que es fa passar per una acció altruista.

En un futur, adoptaries?

- Sí.   En tot cas, la faria nacional.
- No, podent tenir fills biològics.   Sí, però com a últim recurs.
- No ho sé encara.   No.

En quin d'aquests països adoptaries?

- Etiòpia   Rússia   Xina   Marroc
- Mèxic   Filipines   Argentina   India

Quin d'aquests requisits creus que fan falta per portar a terme una adopció?

- Certificat d'idoneïtat   Situació socio-econòmica mitjana-alta
- No tenir fills biològics   No tenir malalties físiques o psicològiques
- Tenir entre 20 i 55 anys

Una persona que ha estat adoptada, a l'hora de la integració social, et sembla:

- Fàcil.   Hauria de ser igual, però crec que és més difícil.
- Difícil.   Igual.

La "motxilla" de cada nen adoptat és una metàfora que fa referència al conjunt d'experiències, bones o dolentes, que la persona ha viscut. Llavors, podem afirmar que aquesta "motxilla" és difícil de carregar?

- Sí.   No.
- Altres...

És millor, pel benestar del menor:

Que sàpiga tota la veritat, per mínima que sea.

Ocultar el seu origen.

Maquillar la veritat.

Creus que les famílies que han adoptat, ho van fer amb unes intencions caritatives?

Sí. No.

Tens un tracte diferent a la gent si és adoptada o immigrant?

Sí. No. Potser.

Què en penses sobre la decisió que prenen els pares de desentendre's dels seus fills?

No s'han de jutjar i siguin pels motius que siguin, és una acció valent.

No van fer el paper de pares i no els van protegir; sino, no els haguessin abandonat.

Altres...

Quina d'aquestes afirmacions són certes?

Un/a fill/a que ha estat adoptat/da no se l'estima de la mateixa manera que a un/a fill/a biològic/a.

Els nens que han estat adoptats no s'assemblen físicament als pares i per a ells és un factor important.

En algun moment, un/a menor adoptat/da pot ser reclamat/da pels pares biològics.

Adoptar suposa una despesa econòmica important.

Tenir fills a través de l'adopció va en contra de la naturalesa humana.

Els nens amb trets físics caucàsics tenen més fàcil la integració social i familiar.

Adoptar un nen és més car que adoptar una nena.

Totes em semblen incorrectes.

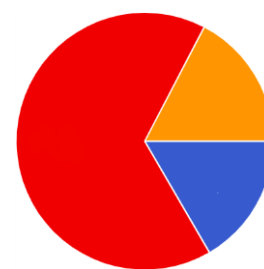
11. 1. Resultats

S'ha elaborat una enquesta per veure, analitzar i interpretar els diferents punts de vista de la societat en el tema de l'adopció. S'explicarà a partir de les dades corresponents com ha anat evolucionant el concepte d'adopció al llarg dels anys, si és coneguda o tenen uns coneixements bàsics; com veuen l'adaptació o la integració en la societat del menor, quin jutge tenen sobre els pares biològics, entre altres. L'enquesta l'han respost 271 persones i els resultats obtinguts han estat els següents:

INTERPRETACIÓ DE DADES DE LA PRIMERA PREGUNTA.

	Resposta	Persones	(%)
	Entre 16 i 45 anys.	179	66,1
	Més de 45 anys.	47	17,3
	Menys de 16 anys.	45	16,6

Taula de respostes 1.

Gràfica 2.

Conèixer les edats de cadascun dels enquestats serà útil per comprendre ulteriorment, les respostes que han donat.

INTERPRETACIÓ DE DADES DE LA SEGONA PREGUNTA.

Per entendre per què se sol conceptuar l'adopció de tal manera, hem de donar un cop d'ull cap enrere i veure què ha passat:

Des de fa molts anys, l'adopció era considerada una forma perquè una família que no podia tenir fills biològics, pogués continuar amb el seu llinatge. Inclusivament, l'adopció era un recurs al servei de les famílies, és a dir, els fills adoptats varen ser considerats com a mà d'obra barata dins de la família o dels tallers dels artesans que els acollien.

En aquests casos, l'adopció moltes vegades es mantenia oculta per evitar l'estigma social; per tant, era considerada un tabú. No fou fins al segle XX amb la Primera Guerra Mundial i el gran nombre d'orfes, que aquest plantejament canvià i es va començar a legislar com a un mitjà de protecció a la infància.

A mesura que l'adopció va començar a ser més visible i tot el món ja coneixia a algú que havia adoptat, l'adopció deixà de ser quelcom ocult, però així mateix, es buscava que aquesta fos visible.

Partint d'aquesta base, la societat va començar a conèixer l'adopció com a un acte de "solidaritat" cap als nens desemparats i no, com a una mesura de protecció i un altre camí per formar una família.

L'evolució de la societat cap a una de consum i benestar, va transformar la idea de l'adopció com a una forma més de reproducció assistida, i als fills adoptats com a un "ben de consum" més; és a dir, els pares adoptius com a "consumidors" o "clients".

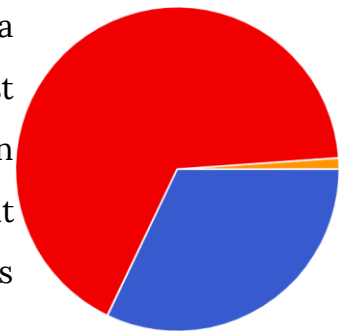
En Espanya, aquests processos han anat molt ràpid, ja que l'adopció internacional és molt recent i s'han associat diferents concepcions errònies a l'adopció que conviuen en un mateix temps; tant com a un servei de les famílies que no poden engendrar, un acte de solidaritat o un consum que dóna dret a reclamacions i devolucions, entre altres.

En aquest context, les dades que s'han recollit en aquesta pregunta són les següents:

	Resposta	Persones	(%)
	És quan una parella que no pot tenir fills biològicament, decideix tenir-los mitjançant aquesta via.	87	66,8
	És un altre recurs per formar una família.	181	32,1
	És un intercanvi de diners que es fa passar per una acció altruista.	3	1,1

Taula de respostes 2.

S'ha plantejat aquesta qüestió per veure si l'adopció s'havia desvinculat amb la impossibilitat de tenir fills biològics i, en aquest cas la majoria d'enquestats tenen com a concepte d'adopció, un altre recurs per formar una família; en canvi, tot i que el significat ha adquirit notorietat i gran acceptació social, 87 persones l'escullen com a última alternativa a la filiació.

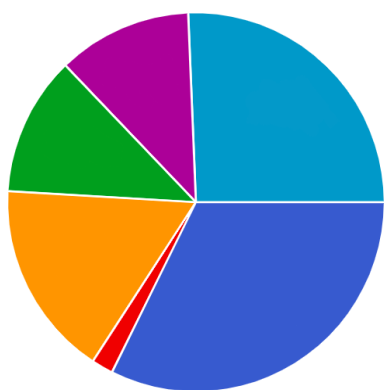

Gràfica 3.

INTERPRETACIÓ DE DADES DE LA TERCERA PREGUNTA.

	Resposta	Persones	(%)
	Sí.	87	32,3
	En tot cas, la faria nacional.	5	1,9
	No, podent tenir fills biològics.	45	16,7
	No.	32	11,9
	Sí, però com a últim recurs.	31	11,5
	No estic segur/a.	69	25,7

Taula de respostes 3.

El primer percentatge més alt que correspon a un 32,3% dels enquestats més l'11,5% els quals la farien, però com a últim recurs i l'1,9%, que la farien nacional; s'imaginem a si mateixos adoptant, és a dir, tres de cada set persones; no obstant això, tot i el reconeixement social, el nombre de persones que finalment conclouen un procés adoptiu, és relativament baix.

En Espanya, més de 30.000 famílies volen adoptar però a l'any, només ho aconseguen unes 1.200. S'han elevat les càrregues burocràtiques i a més a més, les normes en alguns països són ara, més restrictives.

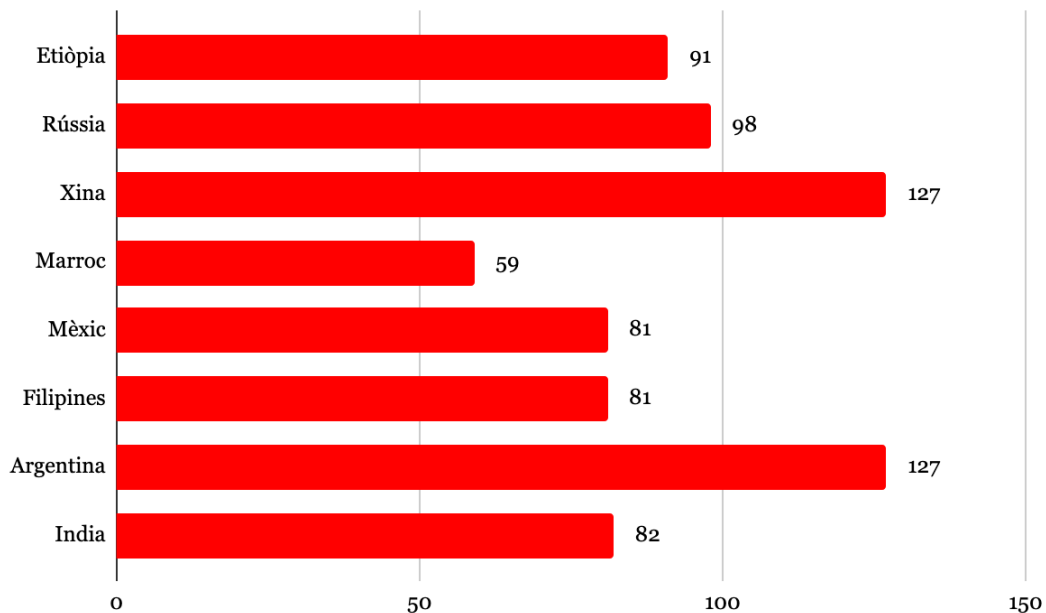
Gràfica 4.

INTERPRETACIÓ DE DADES DE LA QUARTA PREGUNTA

Resposta	Persones	(%)
Etiòpia	91	36,6
Rússia	98	38,9
Xina	127	50,4
Marroc	59	23,4
Mèxic	81	32,1
Filipines	81	32,1
Argentina	127	50,4

India	82	32,5
-------	----	------

Taula de respostes 4.

Gràfica 5.

Aquesta pregunta ha estat interessant per diversos motius. D'entrada, examinant les respostes podem observar que els països més escollits són l'Argentina, Xina, seguidament Rússia i Etiòpia. I és cert que menys Argentina, la major part d'adopcions internacionals en Espanya, procedeixen d'aquests altres tres països.

Per una altra banda, no han sigut pocs els que han respost així mateix “No adoptaria / No ho sé / No, podent tenir fills biològics” i “Adoptaria en Rússia o en Argentina”. Una contradicció perquè si no vols adoptar, la lògica seria abstenir-se en la segona pregunta. Tanmateix no sorprèn gaire perquè això és un aspecte al qual anomenem <<prejudici interracial>>.

En el moment de decidir una adopció internacional, els pares examinen les seves pròpies creences i actituds. En un primer moment, els dubtes solen centrar-se en la capacitat de vincular-se a una personeta “tan diferent d'ells físicament”.

Si bé, moltes de les preguntes i comentaris que esmenten, reflecteixen la ignorància i els prejudicis entorn de l'adopció. I és que les diferències físiques entre pares i fills, és el que fa que aquestes preguntes qüestionin la validesa de les famílies, considerant aquestes com a segona categoria o com a una ONG: “És la teva filla ‘de veritat’? Però és teva teva? Quina bona obra heu fet!”. Altres insinuen que el nen ha estat comprat com si d'una

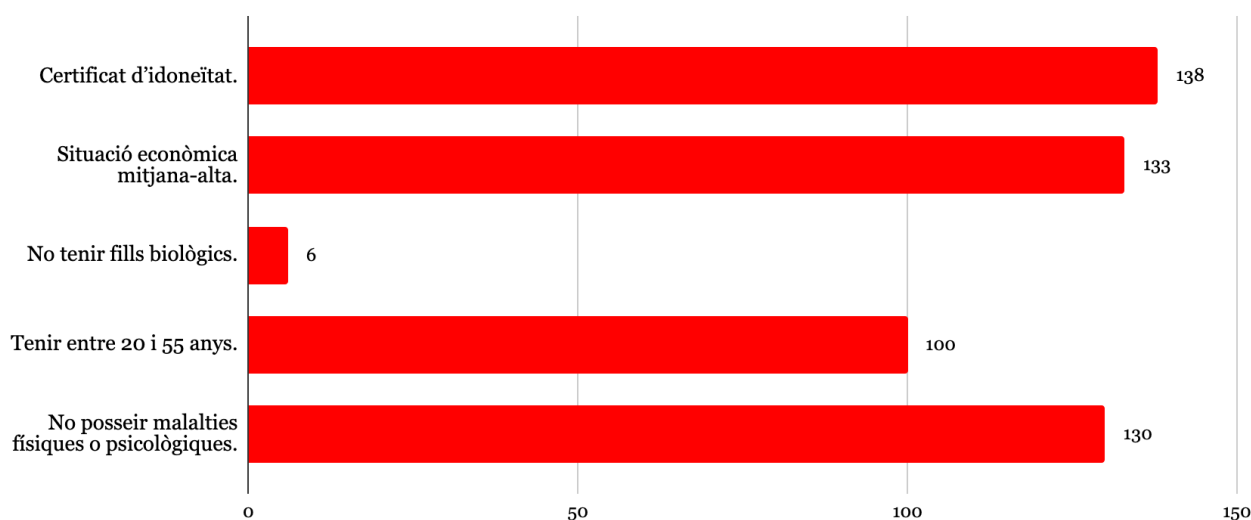
mercaderia es tractés: “Quant t’ha costat? A veure si teniu sort i us surt bo. En Etiòpia és més barat, no?”

Per aquest motiu, els pares que escullen Rússia per adoptar, prefereixen tenir el seu fill i abstenir-se de les explicacions les quals s’hauran d’enfrontar en un futur.

INTERPRETACIÓ DE DADES DE LA CINQUENA PREGUNTA

Resposta	Persones	(%)
Certificat d’idoneïtat.	138	50,9
Situació econòmica mitjana-alta.	133	49,1
No tenir fills biològics.	6	2,2
Tenir entre 20 i 55 anys.	100	36,9
No posseir malalties físiques o psicològiques.	130	48

Taula de respostes 5.

Gràfica 6.

Aquesta pregunta s’ha elaborat amb l’objectiu de saber si la societat en sap alguns requisits que es demanen per adoptar. En aquest cas, la majoria de la gent en sap perfectament que es necessita el certificat d’idoneïtat i no posseir malalties psicològiques o físiques greus. Tanmateix, han respost que es necessita estar en una situació econòmica mitjana-alta. Tornem a repetir que no fa falta ser ric per adoptar, ja que el que es paga és el viatge i les despeses per gestionar i administrar els papers necessaris. És clar que el govern de cada país d’origen s’encarregarà de comprovar que disposes de suficients recursos econòmics per cobrir les necessitats, però aquestes són

sanitat i educació, entre altres; i no, un desig adquisitiu per part del nen, com per exemple, una joguina.

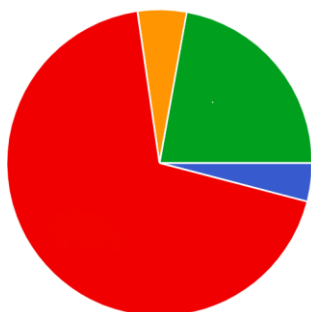
INTERPRETACIÓ DE DADES DE LA SISENA I SETENA PREGUNTA

	Resposta	Persones	(%)
	Fàcil.	11	4,1
	Hauria de ser igual, però crec que és més difícil.	186	68,6
	Difícil.	14	5,2
	Igual.	60	22,1

Taula de respostes 6.

	Resposta	Persones	(%)
	Sí.	144	53,1
	No.	86	31,7
	Altres	41	15,2

Taula de respostes 7.

Gràfica 7.

Extreta de la sisena pregunta

Gràfica 8.

Extreta de la sisena pregunta.

Aquestes preguntes estan relacionades amb la “motxilla” de cada persona. La majoria dels enquestats troben aquesta “motxilla” difícil de carregar-la però, a què ens referim quan diem que cada nen o nena que ha estat adoptada, porten amb ells, una “motxilla”?

És cert que la història de cada infant va acumulant experiències a mesura que avança per la vida, i les omplen en la seva motxilla individual. Quan parlem de menors que han estat adoptats, aquestes experiències no solen ser bones perquè prèviament ha existit l'abandonament dels pares biològics i a vegades, la negligència o els maltractaments, una història viscuda plena de dolor.

A continuació s'exposa una reflexió sobre aquesta "motxilla" però únicament carregada amb la renúncia dels pares biològics.

Si bé cada persona que ha estat adoptada porta una motxilla, com a mínim, amb un abandonament; s'ha de veure com quelcom normal perquè si inicialment es parteix des d'un punt de vista en el qual, aquesta motxilla és percebuda com a una ferida que causa rebuig, és un greu problema que després, amb un considerable esforç innecessari, haurem d'afrontar.

Més bé, hauríem d'adequar o actualitzar la metàfora d' "Els adoptats carreguen amb una motxilla que és una ferida de rebuig i abandonament" per "Les persones que han estat adoptades, malgrat el seu passat, posseeixen molta fortalesa interna que els pares han d'ajudar a descobrir-la".

Si no partim d'aquesta base, aquestes vivències que han afectat al menor, poden influir en la personalitat, els comportaments, el caràcter, en la forma de percebre la realitat, en el desenvolupament i la convivència familiar. En resum, és un perill el fet de veure aquesta "motxilla" com una càrrega nociva que enfonsa a la persona, sinó com quelcom normal que s'ha d'entendre i saber portar.

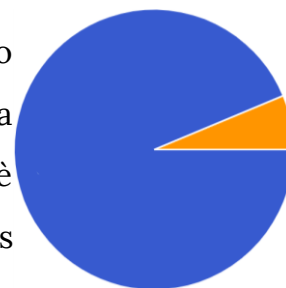
Per acabar, no obstant això, hem d'esmentar que l'oblit no resol els problemes, els agreuja i els deixa més impotents i vulnerables.

INTERPRETACIÓ DE DADES DE LA VUITENA PREGUNTA

	Resposta	Persones	(%)
	Que sàpiga tota la veritat.	254	93,7
	Ocultar el seu origen.	0	0
	Maquillar la veritat.	17	6,3

Taula de respostes 8.

Favorablement, cap persona prefereix ocultar el seu origen; no obstant això, una minoria es decanta per maquillar la veritat. La resta opta perquè el menor la sàpiga i aquesta opció seria la millor perquè potser, si s'oculta la procedència del menor, això significaria danys tan profunds que carregaran tota la seva vida.

Gràfica 9.

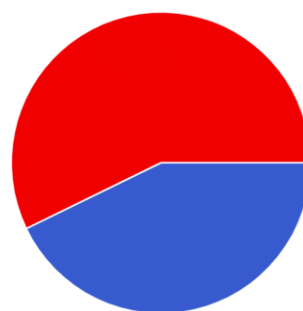
INTERPRETACIÓ DE DADES DE LA NOVENA PREGUNTA

	Resposta	Persones	(%)
	Sí.	116	42,8
	No.	155	57,2

Taula de respostes 9.

Aquesta pregunta s'ha elaborat perquè al llarg dels anys, s'han confós els termes <<adoptat>> i <<acollir>>, doncs el segon concepte sí té a veure una part amb la caritat.

Com s'esmenta en la segona pregunta, adoptar no té intencions caritatives, sinó que és una altra via per formar una família.

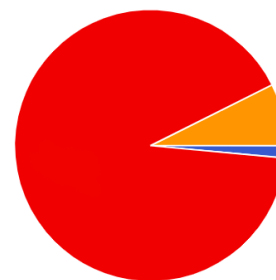

Gràfica 10.

INTERPRETACIÓ DE DADES DE LA NOVENA PREGUNTA

	Resposta	Persones	(%)
	Sí.	4	1,5
	No.	247	91,1
	Potser.	20	7,4

Taula de respostes 10.

Gràfica 11.

Per què aquesta qüestió? Perquè està relacionada amb els prejudicis. En la nostra societat, les reaccions que un rep per part dels altres no són iguals quan s'és caucàsic i quan no s'és. Les persones que han estat adoptades i tenen trets físics no occidentals, estan molt exposades a percebre el tracte de persona immigrada, on predominen mirades de menyspreu, de desconfiança, superioritat i fins i tot, a vegades, amb connotacions xenòfobes per part d'una minoria de la societat que l'envolta.

Però més tard, en conèixer-los una mica més, saber quina és la seva família, o si més no, que aquella persona ha estat adoptada, canvien les mirades. Això pot incomodar, no

només perquè molesta saber que rebrà un tracte diferent segons si és immigrant o no; sinó també pel fet de saber quin tracte, moltes vegades, pot rebre diàriament una persona immigrada.

No hauríem de prejudicar a cap persona simplement pels seus trets físics perquè davant segur que ens equivocarem. També, s'ha d'afegir que el tracte a les persones que no coneixem, hauria de ser per tothom igual. En alguns casos, els prejudicis ens porten a parlar amb un to més elevat, més pausadament o canviant l'idioma, com si per fer això, la persona a qui parlem ens entengués millor. Amb això, es vol aconsellar que primer hem de tractar a la persona tal com ens tractariem a nosaltres i després, si no ens entén, ja buscarem els recursos perquè ho facin.

En aquest cas, en general, els enquestats no tractarien diferent a les persones segons si és adoptada o immigrant.

INTERPRETACIÓ DE DADES DE LA DESENA PREGUNTA

	Resposta	Persones	(%)
	No s'han de jutjar i siguin pels motius que siguin, és una acció valent.	166	61,3
	No van fer el paper de pares i no els van protegir; sino, no els haguessin abandonat.	65	24
	Altres	17	6,3

Taula de respostes 11.

Gràfica 12.

Els qui han optat per “Altres” han acompanyat dient opinions com: “Depèn de la situació de cada menor” “Cada situació s’ha d’analitzar per separat, ja que cap cas i cap nen són iguals” “Hi ha ocasions en les quals no volen el nen” “No sé si seria una acció valenta, més bé, tot el contrari” “La majoria són per problemes econòmics” “Poden fer el que vulguin però a mi no m’agradaria ser adoptada per un motiu lleu” “Ningú en el seu sa judici abandonaria el seu fill” “Sent mare, no entenc com els poden abandonar” “Difícil de valorar” “Crec que van fer el millor pel nen, encara que els van fer mal prendre aquella decisió” “Jo crec que mai ho faria”, entre altres.

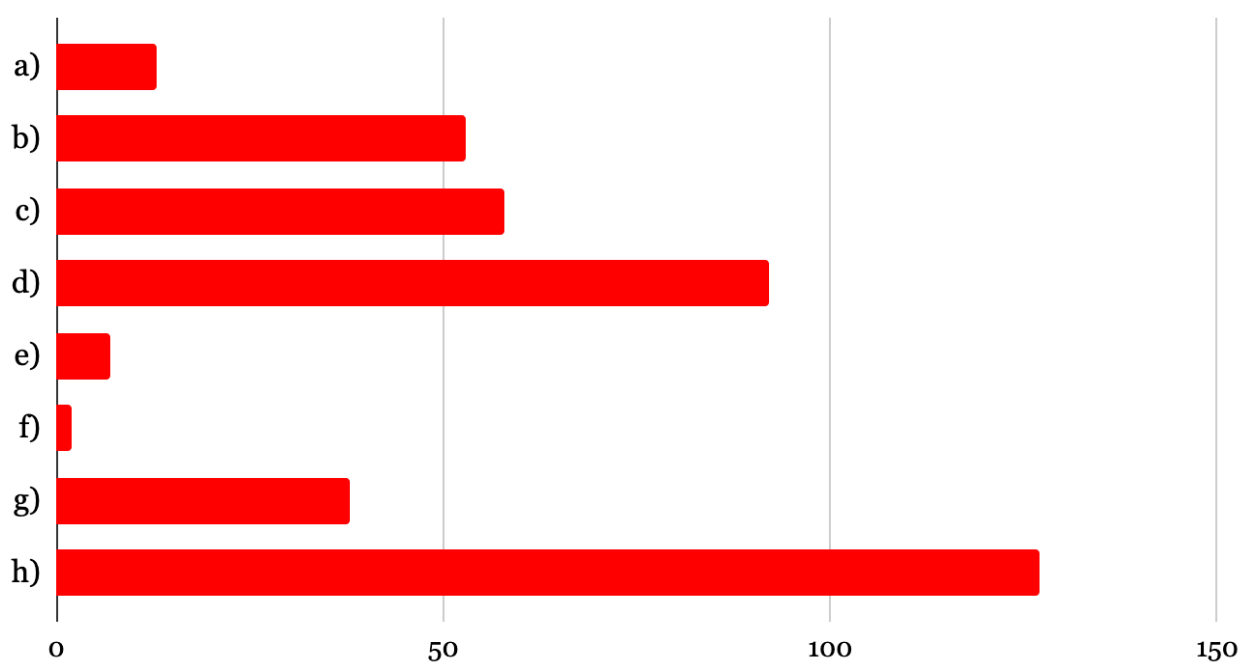
Al llarg dels anys, la figura de la mare biològica s’ha vist com a la “dolenta del conte”. Ho podem comparar amb les madrastrès, per exemple. El paper de la madrastra sempre n’ha sigut un de superioritat i de fredor que manté un vincle de menyspreu cap al fillastre. A més a més, es conceptua que si no hi ets amb la gent “de la teva sang”, no pots ser feliç. Aplicant aquesta hipòtesi a la realitat, la mare que fa entrega a un o més fills en adopció, a vegades, sol ser desqualificada per la societat. Això no ocorre amb els pares adoptius. L’ experiència ens mostra que solen referir-se a ells amb reconeixement i gratitud. D’altra banda, altres comprenen la complexa realitat en la qual es troben i tenen una mirada més àmplia sobre totes dues figures.

INTERPRETACIÓ DE DADES DE L’ONZENA PREGUNTA

	Resposta	Persones	(%)
a)	Un/a fill/a que ha estat adoptat/da no se l’estima de la mateixa manera que a un/a fill/a biològic/a.	13	4,8
b)	Els nens que han estat adoptats no s’assemblen físicament als pares i per a ells és un factor important.	53	19,6
c)	En algun moment, un/a menor adoptat/da pot ser reclamat/da pels pares biològics.	58	21,4
d)	Adoptar suposa una despesa econòmica important.	92	33,9
e)	Tenir fills a través de l’adopció va en contra de la naturalesa humana.	7	2,6
f)	Els nens amb trets físics caucàsics tenen més fàcil la integració social i familiar.	2	0,7

g)	Adoptar un nen és més car que adoptar una nena.	38	14
h)	Totes em semblen incorrectes.	127	46,9

Taula de respostes 12.

Gràfica 13.

Per acabar, aquesta pregunta s'ha plantejat per saber-ne una mica més sobre, si són vigents alguns mites i prejudicis de l'adopció que s'esmenten en les respostes opcionals. M'ha sorprès les persones que han escollit l'opció de "Tenir fills a través de l'adopció va en contra de la naturalesa" i la d' "Un/a fill/a que ha estat adoptat/da no se l'estima de la mateixa manera que a un/a fill/a biològic/a". Aquestes dues, personalment, no són pas certes. La primera perquè som al segle XXI i aquesta opinió reflecteix molta ignorància, és a dir, les mentalitats han canviat, per sort, a millor i la segona perquè se l'estima tant si ha estat adoptat com si no. Ho podem equiparar amb les persones que han tingut els fills mitjançant tractaments de reproducció assistida, com ara l'*in vitro*, la inseminació artificial o els ventres de lloguer.

12. INTROSPECCIÓ

He sigut capaç de sintetitzar l'adquirit i après en una conclusió que és bàsicament introspectiva. Després d'interpretar dades, entrevistes i informació, he reconegut dificultats, sentiments o situacions que potser, d'altra manera no hagués tingut l'oportunitat.

Potser, els lectors d'aquest treball de recerca poden sentir-se propers a la meva història i els poden acompanyar i guiar en el seu propi viatge.

Jo , María Ureña Soler, abans d'haver estat adoptada, em van assignar un nom previ a la Xina. Em deia 姓名邵福舒 (Shao Fushu). Vaig néixer l'11 de novembre de 2002 en la província xinesa de Hunan, en un portal d'un pis. A l'instant que ma mare biològica em va tenir, ella se'n va anar per motius desconeguts, deixant-me desamparada i sense deixar-hi cap rastre ni dades personals.

Imatge
2.

Per sort, un resident de la ciutat em va recollir i seguidament, em va traslladar a l'hospital de l'Institut de Benestar Infantil de Shaoyang. A partir d'aquest moment, vaig ser en l'orfenat de Shaoyang durant nou mesos. Al cap d'aquests nou mesos, el 15 d'agost de 2003, els meus pares adoptius van recórrer 9.000 km fins a arribar a Pequín. Finalment, el dia 17 ja em van tenir entre els seus braços.

Faig aquesta petita introducció per presentar-me i explicar què ha estat dels primers mesos de la meva vida. Vull aclarir a continuació que ningú, i m'incloc, pot representar la veu d'un adoptat excepte aquell mateix adoptat. Ni tan sols, un altre adoptat. És probable que es comparteixin algunes idees, però cada persona té una història i pensaments, que poden ser molt complexos i diferents de la resta.

“Què és l'adopció?” Abans de tot, no existeix cap afirmació general ni una única opinió que pugui definir-la tal com és, i el significat d'aquesta canvia segons la persona que la defineix i per a qui la defineix. Per molta gent, l'adopció es pot definir com un intercanvi de diners que es fa passar per una acció altruista o una acció valent d'uns pares que

treuen al menor d'una mala vida futura; tanmateix, per a mi, és l'acció per ampliar una família.

Personalment, la connotació que li dono a l'adopció és tant la pedra angular de la meua identitat com un vel tan fi que separa el lloc on em trobo del lloc que desitjo conèixer, per molta por que em doni allò que pugui descobrir. L'adopció em pot contestar les meves grans preguntes les quals no en tinc respostes, com per exemple, «Tinc germans? Quin dia vaig néixer realment? Per què em van abandonar? Què ha estat dels meus pares biològics? Com és la seva llar?». Són assumptes bàsics de la identitat de qualsevol persona que em formulo de tant en tant, i que molts altres no necessiten qüestionar-se-les.

Fins ara, no he observat la meua situació tan a prop, però arran d'aquest treball he hagut de distingir entre les suposades i valentes veritats de les fredes, que s'havien tancat temporalment en el meu interior; per tant, m'he reformulat les preguntes i en lloc de respostes, he hagut de construir una versió de possibles veritats. Ara, a més a més, em pregunto si “Va ser un acte de valentia, de covardia o, encara pitjor, de coerció? Perseguiré les empremtes de gent que potser prefereix que no la trobi? Hi haurà algú pensant en mi i recordant-me o estarà tractant d'oblidar-me?”

Actualment, sento que la meua vida, respecte als meus orígens, és un terreny de cultiu en el qual s'han plantat un munt d'especulacions idòlatres. Desgraciadament, aquestes especulacions han passat a ser veritats molt menys idíl·liques. Quan era petita, l'adopció era la història d'un “y comieron perdices” que ha insistit educadament a ometre la part de “Érase una vez”.

Mentre anava creixent, aquell mecanisme de defensa amb el qual idealitzava l'adopció encara continuava, però ha canviat. Amb això vull expressar que des de petita i fins ara, m'he cregut la història de la pobra mare que va haver de prendre aquella valenta i difícil decisió, i crec que molts pares també necessiten creure-s'ho, però ara no estic ben bé segura d'aquesta possibilitat.

No obstant això, és clar que estic infinitament agraïda i em sento afortunada per haver acabat en un entorn perfecte com el d'ara. La meva família adoptiva és la meva família, i l'única que he conegut. Però l'afecte i la llar que m'han proporcionat no esborra la meva darrera història.

Gràcies a aquest treball de recerca, m'he adonat que no som adoptats, sinó que vam estar adoptats. Per exemple, si tens una qualitat, la vas tenir, la tens i la tindràs; en canvi, haver estat adoptat no és allò que visquis cada dia, perquè ho vas estar fa temps, però no ho tornaràs a ser. És com dir que una persona no neix cada dia. En conclusió, el nen o la nena no és adoptat, sinó que va estar adoptat perquè posseeix unes altres característiques i qualitats que no depenen del fet adoptiu.

Sí que és cert que no saber la meva darrera història, tinc un buit a dins. Les persones el poden percebre com una ferida emocional però personalment, no n'és gens dolent. Les persones que vam estar adoptades, com que no tenim cap informe on ens indiquin que ha estat de nosaltres durant el temps des que vam néixer fins al moment en que vam estar adoptats, ens pot generar un buit. Jo trobo que el passat no s'ha d'oblidar pas i s'ha d'acceptar perquè per una banda, és una circumstància de la vida que va ocórrer fa temps i no ha de condicionar qui ets, que fas o que deixes de fer; i per l'altra banda, existeix i és la realitat, però sense dramatitzar-lo si un no vol. I sobretot, penso que cadascú ho ha de viure tal com ho percep perquè totes les maneres d'expressar-ho són correctes.

Haver estat adoptada m'ha fet ser algú que sempre crida l'atenció de la resta, un incòmode tema inicial de conversa <<Quins són els teus pares de veritat? Ets xinesa? Perquè no ho semblas. Saps parlar xinès?>> Per sort, l'adopció m'ha donat la suficient paciència per fer cara a comentaris inoportuns. La gent té una percepció sobre mi errònia, és a dir, no encaixo en cap motlle en els quals, la gent m'intenta definir. Amb el temps, m'he habituat a encaixar les intromissions i comentaris poc afortunats com a inevitables, i a modelar respostes per contestar-los sense alterar-me.

Parlant de la meva identitat, manifesto que existeix determinada dificultat d'identificar-se amb una comunitat que qüestiona la meva pertinença. He estat educada per veure el

món i sentir la vida tal com és, com la resta, però com la nostra societat no ho percep de la mateixa forma, pot generar un gran desconcert. De la Xina tinc els trets físics i no tinc l'idioma, i d'Espanya tinc l'idioma i no tinc els trets físics; per tant, em sento com si portés el vestit equivocat per l'ocasió, com si em presentés en xandall en una boda. En pocs moments m'he sentit espanyola; he crescut aquí, només tinc els trets físics de la Xina, parlo la llengua millor que altres espanyols, etc. però em solen recordar que “no ho sóc”. El que em porta a pensar: “Sóc xinesa, això és evident, però ¿sóc espanyola?”

La pregunta que freqüentment m'han fet des de petita és la de “Vols conèixer els teus pares de veritat?”. La resposta que donava ha anat variant al llarg dels anys. Recordo que alguna vegada vaig dir que no: perquè preferia mantenir les distàncies. Hi va haver un temps que no ho sabia exactament i una altra vegada vaig dir que sí, perquè creia que no m'importaria conèixer més a fons el meu passat.

Últimament els meus sentiments i la meva intriga han anat intensificant-se progressivament avui dia estic decidida i convençuda que en un futur pròxim, vull descobrir la meva història i donar respostes a les grans preguntes que tinc; encara que se m'encongeix el cor amb només pensar que ho coneixeré i quan ho faci, sé que estaré llesta i preparada per assolir-la amb tots els seus matisos (per molt crua que pugui ser) i ja no hauré d'imaginar-m'ho, ja no farà falta que sigui allò que necessitava que fos.

Els dubtes que mai he resolt em fan mal, però tenia por que les respostes fossin més doloroses. Si penso de manera pessimista i després de tot, no obtinc cap resposta, espero reunir també prou coratge per a fer-li front i mentalitzar-ho, ja que ara estic massa nerviosa per a veure l'altra cara de la moneda; a més a més, el procediment de voler conèixer el teu origen⁷ és massa complex i no ens assegura la resposta.

Pel que respecta a la societat, com ja he exposat anteriorment, troba una visió positiva de l'adopció, encara que no està exempta d'un núvol de mites i estereotips que es manifesten en comentaris i actituds poc apropiats.

---

⁷Actualment, els nens que van ser adoptats tenen el dret de conèixer amb voluntat pròpia, els seus orígens.

És peculiar que tothom se sent amb el dret d'opinar o d'interrogar-te. Llavors, com reaccio davant les primeres topades amb la vigència del racisme? La primera reacció sol ser de sorpresa i indignació i em plantejo si és necessari donar explicacions a qui no les compregui.

Tot i que a vegades, les converses s'inicien en un to amable, vaig aprenent a desviar aquesta conversa cap altres temes que no tinguin res a veure.

A més a més, la percepció de l'entorn quan camino en solitari per la vida, lluny de l'ala protectora dels meus pares, canvia radicalment, doncs ja noto certes mirades de desconfiança. Mirades alienes que m'afegeixen determinades dificultats per intentar definir-me.

Respecte al tema que els nens han de saber la veritat, els meus pares mai m'han ocultat la meva procedència i m'han fet arribar la informació de la qual disposaven quan jo, progressivament anava preguntant.

Com que la meva família sempre ha tingut molt clar el fet de normalitzar el tema de l'adopció, des de ben petita he sentit parlar obertament del tema i he entès el fet que jo tingués uns trets facials identitaris diferents dels dels meus pares. Per facilitar això em llegien contes sobre l'adopció adaptats als infants perquè pogués entendre la situació.

13. CONCLUSIONS

Han passat cinc mesos des que l'agost del 2019 vaig canviar el tema del meu Treball de Recerca. Ha estat uns mesos curts però intensos, sobretot a finals d'estiu durant el qual vaig dedicar bona part del meu temps lliure a desenvolupar el treball.

A més a més, aquest no anava primerament de l'adopció, sinó del Màrqueting Digital, un tema que al llarg del temps em va desinteressar fins que, em vaig decidir a canviar el tema d'economia per l'adopció. Allò que va començar com una simple idea, l'adopció, ha acabat sent el centre d'aquestes pàgines i al cap i a la fi, el centre de la meva vida.

He de dir que des d'un primer moment, no el volia tractar com un tema personal i només volia investigar el procés i els diferents punts de vista, perquè creia que encara no era l'hora de pensar o recapacitar raonadament, doncs no estava preparada per descobrir noves preguntes o noves possibilitats de la meva darrera història, les quals creia que no les podria assolir.

Com ja vaig dir quan tot just començava a introduir aquest tema, l'adopció m'és gaire coneguda i propera. A poc a poc, em vaig veure immersa en un món que abraça un munt d'aspectes, des d'una considerable quantitat de lleis - de les quals no he optat per incloure al treball - fins a situacions que sentimentalment tenen molt de pes i que es viuen durant el procés.

Ara que he acabat el treball penso que segurament mai abans havia dedicat tantes hores a realitzar una tasca. Al llarg del temps, em vaig anar exigint més a mi mateixa, podríem dir que aquest va ser el meu lema principal: "Ja que ho faig, ho faig bé". Per una part perquè és una recerca molt important per a mi i no me la podia prendre a la lleugera. Per l'altra banda, això m'ha portat a arribar més lluny del que pensava quan tot va començar.

L'adopció és un tema personal, ja que l'he viscuda però he après moltes coses que encara no havia descobert íntimament. Al principi no tenia uns objectius massa definits, però opino que els que m'he imposat al llarg del treball i els quals estan esmentats en la

introspecció elaborada, els he assolit de manera satisfactòria. Quan vaig començar a buscar informació no pensava que l'aconseguiria tota, fins i tot, hi va haver moments que veia que les meves idees em quedaven grosses i que volia fer moltes coses que no sabia com relacionar-les entre si però, per a sorpresa meva, finalment amb una mica de paciència i dedicació, vaig anar lligant-ho i les coses van començar a quadrar. És clar que no totes les propostes que em van sorgir durant la realització del treball van poder anar més enllà i vaig haver de jugar amb cartes que tenia.

Un altre punt important de la meva recerca és que vaig poder veure com s'ha viscut el procés adoptiu des de diferents punts de vista, per un costat el d'una persona o parella que adopta, per un altre costat, el d'una persona que ha estat adoptada i el de la societat que a vegades, viu en la ignorància.

Respecte a la societat, crec que ja va sent hora de deixar els prejudicis davant l'adopció i d'estalviar-se certs comentaris o preguntes que, encara que segurament no tenen una intenció despectiva, poden molestar a la gent. Som nosaltres qui construïm els murs.

Per acabar, m'agradaria recordar que l'adopció és una mesura de protecció a la infància desemparada i no una segona opció per satisfer el desig d'algú de ser pare o mare. Un cop adoptats, aquests infants han de rebre tota l'estima i atenció que mereixen i han de ser tractats com si fossin fills biològics perquè l'única diferència que hi ha entre adoptar i tenir fills biològics és que el nen o nena creix en el cor de la seva mare, en comptes de créixer en el seu ventre. Segurament, una de les coses més importants és que des del moment que un pare o una mare adopta un infant amb la intenció de cuidar-lo com es mereix, l'adjectiu "adoptiu" a nivell sentimental desapareix i l'amor proporcionat és el mateix que en una relació paternofilial biològica.

14. AGRAÏMENTS

En primer lloc, vull donar les gràcies a la Yolanda Moneo, la meva tutora que m'ha guiat en aquest Treball de Recerca i a la Carme Sánchez. Sense l'ajuda d'ambdues professores, no hauria estat possible fer aquesta recerca, m'han ajudat en tot el que he demanat i s'han preocupat perquè tot el contingut del treball estigués correcte.

Després vull donar les gràcies a Cristina Soler i Joaquín Ureña, els meus pares. Gràcies per creure i confiar en mi, per donar-me suport en les meves decisions, per tenir els braços sempre oberts quan ho necessito, per la seva paciència, per ser un exemple com a pares.

També vull agrair tant als pares, mares i fills, els quals vaig entrevistar i per últim, a totes aquelles persones que van respondre l'enquesta elaborada.

ÀNEX 1. ENTITATS COL·LABORADORES D'ADOPCIÓ INTERNACIONAL

Nom de l'entitat i adreça	Telèfon i adreça electrònica	Acreditada a Catalunya i autoritzada al país
Associació d'Ajuda als infants del món (AAIM) Balmes, 67, principal 2a Barcelona 08007	Tel: 93 456 46 27 associacioajuda@gmail.com	El Salvador, Nicaragua, Brasil, Equador, Etiòpia, Rússia, Rep. Dominicana.
Associació Adopta 57, Passeig de Bonanova, baixos, 08017 Barcelona	Tel: 93 253 14 12 info@adoptabcm.org	Hondures, Perú, Moldàvia, Guatemala, Rússia, Colòmbia, Bolívia
AIPAME Rambla de Catalunya	Tel: 93 384 01 22 aipamecatalunya@aipame.org	Rússia
Bradopta Gran de Gràcia, 109 4t 2a 08912 Badalona	Tel: 93 415 14 13 bradopta@bradopta.com	Brasil
Créixer junts C/ Mallorca 192, 1r 08036 Barcelona	Tel: 93 272 02 90 creixerj@creixerjunts.org	Polònia, Rússia
Infància i futur Travessera de Dalt 38, entl. 1, 08024 Barcelona	Tel: 93 217 07 01 infanciaifutur@infanciaifutur.es	Rússia
Associació d'Iniciativa Pro Infància (IPI) Gran Via 646, 1r 2a 08007 Barcelona	Tel: 93 412 01 02 info@ipi-ecai.org	Costa d'Ivori, Kazakhstan, Mali, Etiòpia, Senegal, Vietnam
Associació Yamuna d'Ajut a la Infància París, 97, local - 2 08029 Barcelona	Tel: 93 419 69 44 info@yamuna.org	Madagascar, Índia
AFAC Pont, 1, 08591 Barcelona	Tlf: 93 459 13 47 correo@afac.info	Xina

ÀNEX 2. EXEMPLAR D'UNA SOL·LICITUD D'ADOPCIÓ INTERNACIONAL

Generalitat de Catalunya
Institut Català de l'Adopció

Núm. d'expedient _____ / _____ / _____

Sol·licitud d'adopció internacional

Dades d'identificació de les persones sol·licitants

Dades de la persona sol·licitant

Número de la targeta sanitària ¹	Nom	Primer cognom	Segon cognom
Tipus d'identificació ☐ DNI ☐ NIE		Número identificador del document – lletra	
Sexe ☐ Home ☐ Dona	Data de naixement	Estat civil	Estudis
Professió	Telèfon mòbil		

(1) Codi que comença per 4 lletres seguides de 10 dígits numèrics.

Dades de la persona sol·licitant

Número de la targeta sanitària ¹	Nom	Primer cognom	Segon cognom
Tipus d'identificació ☐ DNI ☐ NIE		Número identificador del document – lletra	
Sexe ☐ Home ☐ Dona	Data de naixement	Estat civil	Estudis
Professió	Telèfon mòbil		

(1) Codi que comença per 4 lletres seguides de 10 dígits numèrics.

Adreça de la/de les persona/es sol·licitant/s

Tipus de via (plaça, carrer, etc.)		Nom de la via		
Número	Bloc	Escala	Pis	Porta
Codi postal	Població		Comarca	
Telèfon fix	Altres telèfons de contacte			

Situació familiar

En cas de parella/matrimoni, indiqueu els anys de convivència

Nombre de fills/filles _____ D'aquests, quants n'heu adoptat? _____

Motiu de l'adopció

Institut Català de l'Adopció

Dades de l'infant (dades orientades a definir el perfil de l'infant desitjat)

Edat	
De _____ anys fins a _____ anys	
Acceptaríeu germans?	☐ sí Especifiqueu-ne el nombre: _____ ☐ no
País al qual se sol·licita l'adopció	ECAI
Heu assistit a una sessió informativa a l'Institut Català de l'Adopció?	☐ sí Data de la sessió: _____ ☐ no

Autoritzo el Departament de Benestar Social i Família a consultar les meves dades a altres administracions o organismes per comprovar si compleixo les condicions requerides per accedir a l'objecte d'aquesta sol·licitud i pugui consultar-les durant la seva vigència.

Si **no voleu** donar aquesta autorització, senyaleu la casella següent:

Autoritzo el Departament de Benestar Social i Família a facilitar les dades aportades quan una altra administració o organisme les requereixi per fer els tràmits en què sóc part interessada.

Si **no voleu** donar aquesta autorització, senyaleu la casella següent:

Declaro que estic informat/ada del contingut de l'apartat de comunicació que consta en aquesta sol·licitud.

Població	Data
Signatura de la/de les persona/es sol·licitant/s	

Documentació que cal adjuntar a la sol·licitud

Volant d'empadronament en el qual consti la/les persona/es sol·licitant/s (document que expedeix l'ajuntament del municipi on resideix/en la/les persona/es sol·licitant/s). (1)

Documentació acreditativa de la situació econòmica de cada persona sol·licitant:

- Fotocòpia completa de la darrera declaració de l'IRPF. (1)

- Fotocòpia de la darrera nòmina o certificat d'empresa acreditatiu dels ingressos de l'any anterior.

Certificat d'antecedents penals de cada persona sol·licitant (Registre de Penats i Rebels. Podeu consultar a www.justicia.es)

Informe de salut física i psíquica. L'ha d'expedir un/a metge/essa col·legiat/ada. (No cal que sigui l'imprès de certificat mèdic oficial)

(1) En cas que autoritzeu el Departament de Benestar Social i Família a consultar les vostres dades a una altra administració o organisme, no caldrà que aporteu aquesta documentació.

Comunicació del Departament de Benestar Social i Família a la persona sol·licitant

1. En compliment de l'art. 5 de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, us informem que les dades personals que proporcioneu s'incorporaran al fitxer de "Gestió de famílies sol·licitants d'adopcions internacionals" per gestionar aquesta sol·licitud i fer-ne el seguiment.

La responsable del fitxer és l'Institut Català de l'Adopció i les dades recollides s'emmagatzemaran amb les mesures de seguretat i confidencialitat establertes legalment.

Teniu dret a accedir a les dades facilitades, rectificar-les, cancel·lar-les i a oposar-vos al seu tractament, en les condicions previstes per la legislació vigent. Per exercir aquests drets, heu d'adreçar un escrit Direcció General de l'Institut Català de l'Adopció, (Avda. Paral·lel, 50-52, 08001 Barcelona).

2. El termini màxim de resolució i notificació d'aquesta sol·licitud administrativa és de 6 mesos i el sentit del silenci administratiu és desestimatori.

3. Els tècnics i les tècniques que intervenen en el procés d'estudi i valoració, com també el Comitè Tècnic d'Avaluació, poden requerir la informació i la documentació complementària que sigui necessària per emetre'n els informes (article 79 del Reglament de protecció dels menors desemparats i de l'adopció).

Institut Català de l'Adopció

IM 40522 Ver 002.11

B260 E552 2/2

1. Què és l'adopció per a tu?

És el procés d'acolliment d'un infant per tal de tenir una relació filial. Ja pot ser per la impossibilitat de tenir fills biològics, o de tenir la voluntat de proporcionar una vida el més normal possible a uns infants desemparats a causa de les condicions del país.

2. Ens pot explicar com et sent a l'haver estat adoptada?

Per una part em sento diferent perquè físicament tinc trets diferents evidentment... i em fa sentir especial en sentit positiu, tot i que em va costar acceptar-ho al principi, però per l'altra banda, em sento al mateix temps igual que les altres persones perquè vaig ser adoptada des de molt petita i no tinc pràcticament records d'allà, i a més jo només he conegut als meus pares d'ara, que són els qui m'han cuidat.

3. Com va ser la teva adaptació en Espanya al llarg dels anys? Tant en l'àmbit familiar com en l'escolar.

En l'àmbit familiar em vaig adaptar des del primer moment. Tinc una família que em va rebre amb els braços oberts i els hi feia molta il·lusió conèixer-me. Respecte a l'àmbit escolar jo era tímida i em veia una mica diferent..., a més a més, els nens no paraven de dir que era "xina" o amics em preguntaven si volia saber qui eren els meus pares... Preguntes que no tenien resposta i que jo en aquell moment no era conscient per tant, no les podia respondre. Al cap dels anys, ja em vaig integrar completament.

4. ¿Et consideres xinesa? Quins sentiments tens sobre el teu país d'origen?

La veritat és que en part sí! Sento que és una part meua que portaré sempre amb mi! Doncs una barreja d'admiració, nostàlgia, incertesa...

5. ¿Et sents espanyola?

Sí també! He viscut tota la vida aquí encara que hagi nascut a un altre país.

6. T'has sentit alguna vegada diferents en el teu entorn habitual pel fet d'haver estat adoptada?

Sí, a l'hora de realitzar qualsevol activitat acadèmica relacionada amb la família biològica, s'ha hagut de modificar l'activitat per mi, en alguna ocasió el professor no s'ha adonat que les adoptades ens veiem limitades a fer l'exercici i que no l'ha adaptat per a tothom.

- 7. T'han donat de banda, ofès o insultat alguna vegada per haver estat adoptada? Has viscut alguna situació de discriminació? Quina?**
 Bé, he sentit una discreta discriminació per part d'algun professor, també referint-se als xinessos negativament, burlant-se o criticant la seva cultura... faltant el respecte i amb una manca d'empatia. I durant la infantesa també, em deien que els meus pares no eren els meus pares i que era xinesa, com si fos dolent.
- 8. Com els teus trets físics no són europeus, li dius a la gent que has estat adoptada? És a dir, és necessari que la gent ho sàpiga?**
 No, perquè es veu a simple vista, sigui acompanyada de la meua família o pels meus coneixements d'aquest país, com la llengua o la cultura. Entenc que abans fos més particular veure a infants adoptats i calia dir-ho, però al segle XXI no és necessari, almenys no hauria de ser-ho, ja que dir que ets adoptada és com dir una característica teua i la gent no ho va dient pel carrer simplement perquè no és tan important pels altres sinó per un mateix.
- 9. ¿Quins pensaments o sentiments tens sobre els teus pares biològics? T'agradaria conèixer-los i saber més sobre el teu origen? Creus que sabent-ho, seria un factor decisiu que canviaria la teua conducta o pensaments?**
 Tinc evidentment incertesa i curiositat per saber qui era i com era la meua família biològica, però com des del primer moment els meus pares em van dir que no hi havia cap possibilitat de saber-ho, era molt difícil. Per tant, vaig deixar de qüestionar-m'ho i agrair la família que tinc i la que he conegut. Sento pena en aquell moment perquè la meua mare biològica no va poder cuidar-me i va fer el possible per mi per tal que una família em pogués cuidar, així que en el fons m'estimava, no és fàcil deixar la teua filla.
- 10. Què penses i què dius quan et pregunten: "Són els teus pares/cosins/germans/avis <<de veritat?>>"**
 Penso que la gent a vegades es fica on no li demanen i és poc empàtica. Jo responc << Doncs és clar com els teus!!!>> Qui pregunta això és perquè no s'ha parat a pensar la situació en general de l'adopció.
- 11. Quan vas saber que et van adoptar? Parleu del tema en casa?**
 Els meus pares m'ho van dir des de ben petita, no van voler-ho amagar, sinó tot el contrari, que ho sapigués. És un tema que es parla fàcilment amb la família amb

normalitat, a mi m'agrada saber coses, ells ho veuen normal i em responen amb tranquil·litat i encantats.

12. Sents cap vincle especial amb altres nens adoptats?

La veritat és que sí! És estrany d'explicar però el fet de compartir situacions semblants ens uneix d'alguna manera!

13. Creus que la gent et tracta diferent si ets immigrant o adoptada?

Crec que actualment ja no, tot i que hi ha excepcions. Des del meu punt de vista, has de ser tu qui ha de donar una naturalitat al tema perquè els altres tinguin una perspectiva positiva cap a tu, ja que veuen que has normalitzat el tema i no et suposa cap problema. Encara que no es pot dir exactament que és el mateix un immigrant que un adoptat perquè el motiu és completament diferent.

ÀNNEIX 4. ENTREVISTA AMB KÈNIA

- 1. Què és l'adopció per a tu?**

La adopción, desde mi punto de vista, es positiva tanto para el niño como para la familia, por el hecho de que el niño tiene la oportunidad de tener una familia que le quiera y que le de todo lo que pueda tener; y para la familia es conocer cultura de ese niño. Los padres tienen la oportunidad de tener con ellos un hijo extranjero, lo cual te ayuda a conocer más al hijo o hija.
- 2. Ens pot explicar com et sents a l'haver estat adoptada?**

Me siento muy feliz, muy orgullosa y afortunada. Afortunada en el sentido de que hay otros niños que no han tenido la posibilidad de ser adoptados. Orgullosa, porque tengo un hermano y una familia que me quiere mucho. Al fin y al cabo, esa es la verdadera necesidad que tiene un niño, tener salud, educación y felicidad. Entonces como mis padres me dan todo esto, estoy muy orgullosa y creo que tú también porque creo que tus padres te aman con locura. Pero a la misma vez es un misterio para mí porque no tengo a penas datos. Solo sé el sitio donde nací, que es Zhanjiang, y todo eso y me siento bastante orgullosa de tener una familia que me apoya y que me da todo lo que quiero.
- 3. Com va ser la teva adaptació en Espanya al llarg dels anys? Tant en l'àmbit familiar com en l'escolar.**

Fue difícil. En el ámbito familiar me he sentido diferente físicamente pero conmigo misma, sí que me he sentido bien. También, he tenido problemas con la lengua porque no la sabía y no conocía a mis familiares. A lo largo de los años, nada más llegar aquí, mis padres tenían que trabajar, entonces me tenían que dejar con mis abuelos y mi tía, por ello me costó integrarme a la familia. Cuando estaba en la primaria en el ámbito de enseñanza fue una muy mala época. Me costó bastante leer y sumar porque no sabía el idioma ni nada de eso. En el ámbito social, no me costó tanto porque como éramos niños pequeños pues me llevaba bastante bien con ellos. Luego llegué a tercero de primaria y me empezaron a hacer *bullying* por el hecho de ser adoptada y diferente. Es más, hasta el año pasado también se metían conmigo. Pero es que yo veo la adopción como algo normal, entonces no entiendo por qué se meten si no es nada malo.

De P3 a segundo de primaria, todo fue genial y nadie se metía conmigo. Pero luego, empezamos a crecer, se empezaron a dar cuenta de que era diferente y entonces, se metieron conmigo, me discriminaron y no me dejaron juntarme con ellos por el simple hecho de ser diferente. Entonces, yo me sentía fatal y mi madre tuvo que hablar varias veces con el director y con el profesor. Pero bueno, ahora estoy bien porque la gente ya es más madura. Yo me siento mejor persona que ellos porque yo no discrimino a la gente por ser como es. Lo verdaderamente importante es lo que hay en el interior de cada persona. Cuando llegué al instituto, hubo un cambio bastante grande y difícil socialmente, aunque en los estudios no tuve ningún problema. Lo que más me afectó fue la sociedad y es lo que me ha afectado siempre. Sí que es cierto, que tengo una amiga china que se llama Xu Bi, la conozco desde primero de la ESO y siempre ha estado allí, por lo tanto la considera como un círculo de amistad. Este año, la gente es más madura. El año pasado fue muy malo y no se juntaban conmigo pero ya, este año pues todo bien.

4. ¿Et consideres xinesa? Quins sentiments tens sobre el teu país d'origen?

Me considero china físicamente. Me siento un poco triste sobre mi país de origen porque no sé mi historia y no tengo datos. Pero no siento ningún tipo de vínculo hacia ese país.

5. ¿Et sents espanyola?

Sí, porque sé la lengua, me he adaptado bastante bien a este país porque me he criado aquí y si fuera a China pues no entendería nada.

6. T'has sentit alguna vegada diferent en el teu entorn habitual per tenir altres trets físics?

En el ámbito familiar no me he sentido diferente pero sí en el escolar, porque por ejemplo, cuando estamos hablando sobre China, todos me miran como si hubieran visto un extraterrestre. Es que ya lo saben y lo siguen haciendo. Entonces esta situación me recuerda que fui adoptada.

7. T'han donat de banda, ofès o insultat alguna vegada per haver estat adoptada? Has viscut alguna situació de discriminació? Quina?

Sí, más de una vez. Por ejemplo, cuando iba a patinaje la gente me decía <<No te

acerques que eres china, llevas una ropa súper fea, te abandonaron porque nadie te quiere, no vales nada>>. Eso no es lo malo, lo malo es que eran personas más pequeñas que yo y me ofendí. Todo esto me afectó bastante, me sentía mal y lloraba. En el primer año de instituto también me sentía así porque como era un sitio nuevo y gente nueva, pues se burlaban de mi por ser china. Hubo otra situación en la que yo dije que fui adoptada porque no relacionan que pueda serlo. Por ejemplo, el otro día estaba en la sala de guardias y una profesora me dijo que le tradujera lo que otra niña china le estaba diciendo. Le respondí que no hablaba chino, sino español y la profesora se quedó pensativa porque no entendía que pudiera ser adoptada, no contaba con esa opción. Menos mal que este año, la gente ha madurado y como me han cambiado de clase, pues todo va bien.

8. Com els teus trets físics no són europeus, li dius a la gent que has estat adoptada?

És a dir, és necessari que la gent ho sàpiga?

Sí. Hay veces en el parque que la gente me pregunta si soy de aquí. Yo respondo que soy china pero adoptada. Sobretudo, en los bazares, que me preguntan <<Perdone, ¿sabe dónde está esto?>> y yo digo pues que soy de aquí y no hablo chino. Y en la escuela, pues sí que lo digo para que lo sepan porque me van preguntando.

9. ¿Quins pensaments o sentiments tens sobre els teus pares biològics? T'agradaria conèixer-los i saber més sobre el teu origen? Creus que sabent-ho, seria un factor decisiu que canviaria la teva conducta o pensaments?

Siento tristeza y pena, pero no por mí, sino por mis padres biológicos. Como me dieron en adopción pues a lo mejor no tenían dinero para cuidarme y no tuvieron otra opción. También tengo curiosidad por saber cómo son y el verdadero motivo por el cual me abandonaron.

Sí que me gustaría conocer mi origen y mi madre me acompañará. Aunque en el cole me dijeron <<No lo hagas. Si yo fuera tú no los conocería porque me han dado en adopción>>. Pero yo ni caso, yo sí siento que los tengo que conocer, sea el día que sea porque no sé nada de ellos. Creo que si conociera mi origen cambiaría la manera de pensar y la de actuar según lo que conozca. De mayor, si tengo hijos, no los daré en adopción porque hay una frase

que dice <<No hagas lo que no quieres que te hagan>>. Y de mayor puede que adopte, aunque tampoco me lo he planteado mucho.

10. Què penses i què dius quan et pregunten: “Són els teus pares/cosins/germans/avis <<de veritat?>>”

Pienso que sí que son de verdad porque al final, los <<de verdad>> son aquellos que te han cuidado toda la vida.

11. Quan vas saber que et van adoptar? Parleu del tema en casa?

Desde pequeña. Vine aquí con dos años y a los cinco, ya más o menos sabía que lo era, pero porque aún no lo entendía. Yo me sentía diferente a mi familia por lo tanto siempre he preguntando. Sí que hablo con mi madre del tema porque me entra curiosidad, entonces a veces le voy preguntando cosas como <<¿Qué sentiste cuando me adoptaste?>>.

12. Sents cap vincle especial amb altres nens adoptats?

La verdad es que no. Pero siento un vínculo especial con mi amiga Xu By, aunque no es adoptada.

13. Creus que la gent et tracta diferent si ets immigrant o adoptada?

De pequeña sí, me hicieron *bullying*. Pero ya no, aunque a veces se les escapa <<China de mierda ¡cállate!>>, y yo paso de ellos porque es que no me importa. Creo que si eres inmigrante o adoptada hay más posibilidad de que la gente se meta contigo.

ÀNEX 5. ENTREVISTA AMB ALICIA

- 1. Què és l'adopció per a tu?**

Para mí la adopción, por una parte, es cuando a un hijo o a una hija, sean los motivos que sean, sus padres no lo han podido mantener y toman la decisión de darlos en adopción. Y por otra parte es el proceso por el cual alguien que quiere tener hijos, decide adoptar.
- 2. Ens pot explicar com et sent a l'haver estat adoptada?**

Me siento bien porque obviamente tengo mucha suerte por tener una familia que me quiere. No es mi caso pero hay otros niños que no han tenido tanta suerte y no han podido ser adoptados. Sí que es verdad que aún así, siempre tengo la duda o el sentimiento de preguntarme a mí misma que quién es mi madre biológica y los motivos que le llevaron a tomar esa decisión. Y a veces lo pago un poco con mis padres, contestándoles mal o reaccionando de según qué manera. Ahora ya no tanto, pero antes cuando me reñían, tenía el sentimiento de que no eran nadie para echarme la bronca.
- 3. Com va ser la teva adaptació en Espanya al llarg dels anys? Tant en l'àmbit familiar com en l'escolar.**

En el escolar muy bien. Sí que es verdad que de pequeña, alguna vez recibí algún insulto por el color de piel, pero en general todo correcto; me adapté bien, con mis compañeros ningún problema y en el ámbito familiar igual.
- 4. ¿Et consideres mexicana? Quins sentiments tens sobre el teu país d'origen?**

Esto me lo preguntan mucho. Sí que me siento mejicana porque en México fue donde nací y una parte de mi siempre va a estar ahí.
- 5. ¿Et sents espanyola?**

También me siento española porque mi vida la he hecho aquí, he crecido y he estudiado.
- 6. T'has sentit alguna vegada diferents en el teu entorn habitual pel fet d'haver estat adoptada?**

Sí, porque sé que son mis padres y son con los que he crecido y me han educado, pero siempre he notado que no era su hija, no me sentía muy integrada, pero ellos nunca me han tratado diferente; mi prima era mi prima, mi tía era mi tía, pero era yo que no... Es un sentimiento raro y una duda que tengo yo.

7. T'han donat de banda, ofès o insultat alguna vegada per haver estat adoptada? Has viscut alguna situació de discriminació? Quina?

Por suerte no. Recuerdo que hubieron dos ocasiones que se metieron conmigo pero porque la gente es así y decían <<Mira esta negra>>. Por suerte, una vez estaba con mi prima y me defendió. Y la segunda vez fue jugando a fútbol pero también me defendieron mis amigos.

8. Com els teus trets físics no són europeus, li dius a la gent que has estat adoptada? És a dir, és necessari que la gent ho sàpiga?

Cuando me ven a mí y ven que soy morena, me preguntan y siempre respondo que sí, que soy de México. Osea, me ven a mí, luego ven a mis padres que son blancos y pues tienen intriga; a mi no me da vergüenza decirlo, no es nada malo.

9. ¿Quins pensaments o sentiments tens sobre els teus pares biològics? T'agradaria conèixer-los i saber més sobre el teu origen? Creus que sabent-ho, seria un factor decisiu que canviaria la teva conducta o pensaments?

Es complicada esta pregunta. No los conozco. Lo primero que siento es rabia, impotencia y odio, en parte. No entiendo por qué lo hizo. Claro, yo no sé si me tenían ahí abandonada y además, llegué desnutrida porque no me daban de comer. Puede ser que me tuviera una chica que la hubieran violado o cualquier cosa y no me podía mantener... Encima Celaya es un ciudad difícil para una buena manutención de un crío, si vienes de una familia pobre. No quiero pensar que no me querían, que a lo mejor es posible. Y sí que me hubiera gustado conocerle, saber qué pasó y ponerle cara. A veces veo a mis amigos que se dicen <<Te pareces a tu madre>> y esos comentarios a mi me causan incomodidad. Y sobre si sería mejor, pues no lo sé. Son solo preguntas sin respuestas que tengo y mis pensamientos dependerían de las respuestas que me den, si no son las que yo creo, me dejarían peor y si son las que sí creo, me ayudarían a entender ciertas cosas.

10. Què penses i què dius quan et pregunten: “Són els teus pares/cosins/germans/avis <<de veritat?>>”

Digo que sí y que soy adoptada. De la gente que me pregunta, entiendo que tengan curiosidad pero cuando dicen <<de verdad>> me quedo impactada y pienso que se lo

podrían ahorrar. No me lo tomo como un insulto pero sí como algo ofensivo.

11. Quan vas saber que et van adoptar? Parleu del tema en casa?

Lo supe desde el primer momento y no suelo preguntar porque soy una persona que me guardo mucho las cosas. Sí que es verdad que cuando fui con la psicóloga sí que me tuve que abrir. Es obvio que a ellos no les importa hablarme del tema pero yo no me siento muy cómoda.

12. Sents cap vincle especial amb altres nens adoptats?

Sí porque pienso que no soy la única que está en el mismo lugar.

13. Creus que la gent et tracta diferent si ets immigrant o adoptada?

A ver, ambas tenemos algo de México y de China pero como nos hemos adaptado a las costumbres españoles, pues es normal que trates con gente española. Creo que no se les trata igual a la gente que viene de fuera porque tienen otras religiones, costumbres e ideologías diferentes; y no se han adaptado. Aunque no lo veo ni mucho menos normal pero es lo que sucede.

ÀNEX 7 . ENTREVISTA AMB ALÍCIA

1. Per què vau decidir adoptar?

Porque queríamos ser padres. Como me operaron de cáncer y me quitaron el útero pues no me podía quedar embarazada.

2. Quins van ser els motius per adoptar en el país què vau decidir?

En este aspecto fuimos un poco egoístas. Porque a mi, al principio me daba igual ir a Etiopía, a China o a Rusia, que son los países más potenciales. Pero dijimos <<Mira, si vamos a hacer la primera adopción pues que sea lo más parecido a nosotros>>. Luego sí que es verdad que quisimos hacer una segunda adopción y estuvimos entre China o Etiopía, porque los niños son “monísimos”. Pero ¿qué pasó? Por desgracia, a mi marido lo echaron del trabajo justo cuando estábamos preparando los papeles. Entonces, si tú no tienes un poder lo suficientemente adquisitivo como para poder traerte al menor, darle un hogar y darle una educación, pues nos denegaron la solicitud. Más tarde, mi marido no consiguió trabajo hasta después de cinco años y a mi ya “se me pasó el arroz” y se nos quitaron las ganas porque ya éramos mayores. Pero ya te digo que nos hubiera encantado ir a China o a Etiopía pero por circunstancias de la vida, no pudo ser.

3. Us va costar molt el procés? (Temps, gestió i administració de papers...) Quant temps va passar des que vau sol·licitar l'adopció fins a tenir el vostre fill/a amb vosaltres?

Tuvimos que renovar los papeles cuatro veces. Todo tardó dos años y medio pero si no hubieran habido los problemas que hubieron, a nosotros nos dijeron que el tiempo total sería de unos ocho y doce años. No sé qué pasó en Nóvgorod pero se pararon las adopciones por diferentes razones: se caducaban, no llegaban, había que renovar...

4. Quin mitjà vau utilitzar per posar-vos en contacte amb el centre d'adopció? Creieu que actualment és difícil accedir-hi i que haurien de tenir més comoditats?

Hicimos todo el proceso mediante la ECAI. Como hay tanta estafa, nosotros fuimos por la Generalitat y de aquí, a la ECAI; que está todo muy homologado y todo por la ley. Aunque se tarda un poco más, es igual; sabes que tu hijo está con todos los papeles arreglados.

Ahora mismo, lo que yo sé de Rusia, te ponen muchas dificultades porque tuvimos que pasar por tres o cuatro psicólogos. Aunque al fin y al cabo me parece correcto porque

todo es para la protección y seguridad del menor, pero sí que se demora tanto por el tiempo, la administración y gestión de papeles y la cantidad de dinero.

- 5. Què penses sobre que el Certificat d'Idoneïtat s'hagi de pagar en Catalunya uns 1000€?**

Me parece muy mal y todos los que vamos a adoptar, lo decimos; pero como queremos formar una familia pues hay que pagar.

- 6. En la carta de sol·licitud, vau demanar cap preferència sobre el menor?**

Pedimos que fuera niña y si hubiera tenido alguna enfermedad difícilmente recuperable, no nos hubiera dado igual pero si hay que ayudar pues se adopta.

- 7. Creieu que el menor s'ha adaptat correctament a aquesta societat o ambient, o hi han hagut massa inconvenients?**

No, no. Mi hija se ha adaptado bien. Hubo una vez que le pusimos la *Bella y la Bestia* en ruso pero ella no quería escuchar el idioma ruso, se ponía a llorar. También le enseñamos los vídeos de cuando fuimos a verla. Salía llorando y riendo, como cualquier niño pero ella no quería verse porque se ponía a llorar en cuanto veía eso.

- 8. Parleu amb ell o ella sobre l'adopció o preferiu no comentar-li gaire?**

Sí, ella lo sabe todo. De pequeña le compramos dos o tres libros que tratan sobre las adopciones y uno de ellos se titula *Cuéntame el día que yo nací*, y éste se lo leía a la Tatiana de vez en cuando. También tenemos cuadros colgados de Moscú y San Petersburgo.

Sí que es verdad que como ella tiene rasgos caucásicos, si no le dices que fue adoptada ella a lo mejor ni se lo llega a plantear. Pero como nunca hemos querido ocultarle nada, desde que era pequeña nosotros le decíamos <<Mira Tatiana, donde tú naciste>>. Se lo dijimos poco a poco para que ella lo fuera mentalizando como algo normal, porque lo al fin y al cabo lo es.

- 9. Què en penseu sobre els pares biològics del vostre fill o filla?**

Del padre no sabemos nada y de la madre, pienso que no hizo el papel de madre. Solo la engendró. Aun así tengo que dar las gracias a esa mujer porque ahora tengo a la Tatiana.

ÀNEX 8. ENTREVISTA AMB MIRIAM I IÑIGO (PARES ADOPTIUS)

1. Per què vau decidir adoptar?

IÑIGO: La verdad es que siempre hemos tenido la ilusión de adoptar pero al principio, nos enteramos que para adoptar teníamos que demostrar dos años de convivencias, requisito que no cumplíamos así que, entremedio, Miriam se quedó embarazada. Entonces tuvo a Naroa, la experiència le resultó “una pasada” y la ilusión que teníamos la dejamos un poco a parte, por la llegada de Naroa. Tres años después, estaba claro que queríamos tener otro hijo y Miriam quería repetir esa experiencia biológica, pero por cosas de la vida, no se quedaba embarazada y en vez de meternos en rollos de tratamientos de fertilidad, decidimos retomar el camino de la adopción que siempre había estado allí. Y así fue como surgió la idea de ir a por Irati.

2. Quins van ser els motius per adoptar en el país què vau decidir?

MIRIAM: Por una parte porque creíamos que los niños de China venían en unas muy buenas condiciones físicas y psicológicas, cosa que nos parecía súper importante para nosotros; por otra parte, porque el país garantizaba una legislación para hacer una adopción limpia; porque el tiempo era rápido y en otros países habían muchas irregularidades y finalmente, porque sólomente se viaja una vez al país.

3. Us va costar molt el procés? (Temps, gestió i administració de papers...) Quant temps va passar des que vau sol·licitar l'adopció fins a tenir el vostre fill amb vosaltres?

MIRIAM: La tramitación administrativa fue muy sencilla. Aquí en Guipúzcoa, al menos, la diputación te guía constantemente. Te dan primero unas charlas para explicarte qué es la adopción y las distintas posibilidades de países que tienes, luego hicimos cuatro charlas y en cada una se explicaba un aspecto del proceso de adopción; no sólo la adopción sino el ser padre adoptivo de un niño adoptado. Posteriormente, ellos te daban un dossier con todo lo que tenías que hacer. El proceso administrativo, aquí, es muy fácil porque además el certificado de idoneidad está gestionado por la diputación, por lo tanto, además de no costarte dinero, es rápido. Están dispuestos a que les preguntes y la verdad es que todo muy limpio. A nivel emocional, lo que es duro es la espera.

IÑIGO: Sí, de algo que parecía que iba a ser seis meses se convirtió en seis años y medio. Entonces pasan todo tipo de altibajos y te llegas a plantear si teníamos que seguir o no, al final y al cabo nos hacemos “viejetes” pero merece la pena.

4. Quin mitjà vau utilitzar per posar-vos en contacte amb el centre d'adopció? Creieu que actualment és difícil accedir-hi i que haurien de tenir més comoditats?

MIRIAM: Lo hicimos por Protocolo Público. Además aquí hay una asociación de adopción que se llama Ume Alaia que quiere decir “Niño feliz” y tenían todos los trámites administrativos que se tenían que hacer por lo tanto, no nos planteamos nunca hacerlo a través de una ECAI.

IÑIGO: Respecto a si es difícil acceder, creo que aquí está bastante bien.

MIRIAM: El problema de la adopción es que cada vez hay menos niños y lo duro es que si no nosotros esperamos casi siete años, ahora adoptar en China es casi impensable. Los que llevan unos diez años de espera me parece inasumible.

5. Què penses sobre que el Certificat d'Idoneïtat s'hagi de pagar en Catalunya uns 1000€?

IÑIGO: Pues nos parece fatal que paguéis en Catalunya y nos parece genial que aquí no se paga. Creo que tendría que ser gratuito y financiado por los estamentos públicos.

MIRIAM: Para mí también. En un país como en el que vivimos tendríamos que tener la suficiente cobertura social por parte de los estamentos como para que este proceso esté apoyado como aquí y no tuviera un coste.

6. En la carta de sol·licitud, vau demanar cap preferència sobre el menor?

IÑIGO: Ninguna ni de edad, ni sexo, ni nada.

MIRIAM: De todas formas, el certificado de idoneidad te lo dan, en nuestro caso, para un niño o niña menor de tres años porque es el rango de edad que dependía de las condiciones familiares. Pero no lo “elegimos” nosotros, lo decía la diputación.

7. Creieu que el menor s'ha adaptat correctament a aquesta societat o ambient, o hi han hagut massa inconvenients?

MIRIAM: Pues ninguno. Nosotros no hemos tenido ningún problema. La adaptación fue fabulosa en todos los ámbitos.

8. Parleu amb ell o ella sobre l'adopció o preferiu no comentar-li gaire?

IRATI: Yo les pido y le pregunto que me cuenten qué pasó.

IÑIGO: Lo ha llevado siempre con naturalidad y nosotros también. En cuanto a si

pregunta por sus orígenes pues tuvo sus épocas en las que pregunta más y hay otras veces, pues no tendrá esa inquietud, en las que no pregunta. Pero no ha sido un tema tabú y se habla de ello con frecuencia.

9. Què en penseu sobre els pares biològics del vostre fill o filla?

IÑIGO: Fue una decisión muy valiente y por una parte positiva. Tal cual está la legislación en China, el abandono de un niño sería una pena de cárcel muy dura para la madre; con lo cual, yo pienso que las mujeres que dejan a sus hijos en lugares en los que puedan ser encontrados, para mí es un acto de amor y valentía. Nunca vamos a juzgar cuáles son las circunstancias que llevan a una persona a tomar tal decisión pero esa mujer quería a su hijo o hija.

10. Què penseu quan la societat comenta sobre vosaltres (<<Quin acte tan bonic!>>)

MIRIAM: ¡Fatal! Que la gente es ignorante y bocazas, en este tema porque no tienen ni idea. Entonces, es una pena y es difícil no hacerle ver que no tiene razón.

IÑIGO: Es aún peor la de <<¿Es tu hija de verdad? ¿La has comprado?>> Yo no he visto nunca a nadie que por tener un hijo biológico le den las gracias. Pues para mí es lo mismo. Nunca se me ocurriría visitar a mi amiga que ha tenido un hijo y decirle <<¡Enhorabuena y muchas gracias!>> .

ÀNNEIX 9. ENTREVISTA AMB FEDE I JOSE (PARES ADOPTIUS)

- 1. Per què vau decidir adoptar?**
FEDE: Porque queríamos ser padres, no podíamos tener hijos y decidimos adoptar.
- 2. Quins van ser els motius per adoptar en el país què vau decidir?**
FEDE: Porque una familia que adoptó en Méjico también, nos dijeron que nos pondrían en contacto y nos facilitarían las cosas.
JOSE: También porque era un país en el que se habla el mismo idioma, muchas costumbres son como las de aquí y que tú tenías que ir por libre.
- 3. Us va costar molt el procés? (Temps, gestió i administració de papers...) Quant temps va passar des que vau sol·licitar l'adopció fins a tenir el vostre fill amb vosaltres?**
FEDE: Sí, mucho. Nos dijeron que todo iba a ser más rápido y que no tardaría más de un año. Nos dijeron que no parecía que iba a ser un proceso lento pero a final acabaron siendo tres años. Cuando Alicia vino, tenía tres años. Era un contrasentido todo porque primero nos dijeron que no podíamos estar con ella durante la estancia en Méjico, sin embargo, tenías que estar con ella para su adaptación. En segundo lugar, para el juicio tenías que llevar a dos personas mejicanas como mínimo que testificaran a favor para que afirmasen que nos conocían, que éramos muy buenos padres y todo eso. Nosotros tuvimos que llevar a una monja y a una enfermera. De hecho, en todos los juicios, así va la ley.
- 4. Quin mitjà vau utilitzar per posar-vos en contacte amb el centre d'adopció? Creieu que actualment és difícil accedir-hi i que haurien de tenir més comoditats?**
JOSE: Lo hicimos todo desde la Generalitat porque ECAI no había en Méjico. La Generalitat es la que te lo tramita todo y aunque no podías llamar para preguntar cómo iba el proceso, igualmente llamamos porque no nos comunicaban sobre nada.
FEDE: Y a la hora de preguntar teníamos que hablar despacio y con educación porque sino se enfadaban y nos echaban para atrás la adopción. Entonces creemos que unas posibles comodidades podrían ser más comunicación para que te informen sobre cómo va el proceso o si el país ha parado las adopciones temporalmente; y también, el tiempo de estancia allí porque nosotros estuvimos tres meses, pero nos dijeron que se podía alargar hasta ocho o nueve meses.
- 5. Què penses sobre que el Certificat d'Idoneïtat s'hagi de pagar en Catalunya uns 1000€?**

JOSE: Yo creo que en todo esto hay unos profesionales detrás que tienen que trabajar y son unos gastos que hay que pagar. Puede que sean caros pero una familia que tiene que adoptar ya no vale mil euros.

6. En la carta de sol·licitud, vau demanar cap preferència sobre el menor?

JOSE: La verdad es que no pero preferíamos un menor de cero a tres años porque pensábamos que se adaptaría mejor. Aunque alguien nos dijo que seguramente iba a ser un chico porque no habían muchas niñas.

7. Creieu que el menor s'ha adaptat correctament a aquesta societat o ambient, o hi han hagut massa inconvenients?

JOSE: Desde el primer día. Cuando la vimos y nos vio dijimos <<Es ella>>.

FEDE: Además, lo de los tres meses conviviendo con ella se pasa fatal porque son tres meses sin cobrar y casi me quedo sin trabajo, pero luego a la hora de la adaptación, todo ese tiempo fue genial. Es diferente estar tres meses que no, dos semanas como en Rúsia que parece que los quitas de su sitio.

JOSE: Con nosotros no hubo mucho problemas pero hay niños que no se adaptan igual porque los llevas a un sitio que no tiene nada que ver y eso cuesta. Sí que es verdad que nuestra hija, al estar casi tres años en la casa cuna y que no había salido de allí apenas, le asustaban los coches, los perros, las campanas...

8. Parleu amb ell o ella sobre l'adopció o preferiu no comentar-li gaire?

FEDE: Siempre hemos hablado de este tema aunque ella ahora no pregunta mucho. Pero sí que lo hacemos siempre que pregunta. No es un tema tabú.

9. Què en penseu sobre els pares biològics del vostre fill o filla?

JOSE: Que debería ser muy dura la decisión que tomó y menos mal que la dejó en un sitio fácil para que la vieran. La verdad es que allí, por lo que nosotros vimos, habían chicas súper jóvenes que tenían hijos y estaba mal visto por la creencia religiosa. No sabemos nada sobre sus padres pero, según lo que vimos, es un país que viven desde el rico hasta los que van limpiando los zapatos de los que pasan por la calle.

FEDE: Pero si es madre soltera, fatal. Es una sociedad muy atrasada y no sabemos qué pasó con ella.

10. Què penseu quan la societat comenta sobre vosaltres (<<Quin acte tan bonic!>>)

JOSE: Les digo que no saben lo que están diciendo porque es una tontería.

FEDE: No es un acto bonito. Cuando alguien tiene un hijo no dice <<Vamos a hacer un

acto de caridad>>, pues esto lo mismo. Para hacer actos de caridad, das el dinero y te ahorras comerte todas las broncas. [se ríen padre e hija]
JOSE: También me dijeron <<¡Un hijo para que el día de mañana te cuide!>>

ÀNEX 10. ENTREVISTA AMB EVA (PARENTIU)

1. Què vas sentir quan et comuniquen que un membre familiar adoptarà a un menor?

Vas pensar en el grau de dificultat a l'hora de l'adaptació personal i social del nen o la nena?

Bueno, es que no fue algo de un día para otro, es decir, hay un proceso; entonces este proceso comienza cuando mi hermana quiere ser madre y cuando ves que está pasando por un periodo de inseminación y tratamientos que no acaban con un embarazo y te replanteas ciertos asuntos. Estos tratamientos no dejaban de ser negativos y existía un sufrimiento, para mi pensar, innecesario. Recuerdo muchas veces que cuando subía a su casa se tenía que pinchar, habían cambios hormonales... Y cuando me comunican la opción me quedé con el alivio ya que no quería más ese tratamiento tan difícil para mi hermana, simplemente por su bienestar. Entonces se contemplaba que la opción de adopción existía; por lo tanto no fue algo repentino.

No pensé tanto en los problemas que podrían haber en relación con la adaptación, sino más bien en su estado de salud.

2. Les teves expectatives van superar la realitat? És a dir, fou tot com t'ho vas imaginar? Abans que arribés l'infant, tu et pensaves que la situació seria d'una altra manera? T'imaginaves com seria l'infant?

Sí, incluso el momento del camino hacia el aeropuerto fue la misma sensación que cuando fui de camino hacia el hospital para ver a mi otro sobrino. Al final y al cabo, en ambas situaciones, fue la misma sensación de ir a ver a un sobrino o sobrina. Después de la llegada pensé que para mi hermana, todo fue como una sensación de ir hacia lo desconocido; sin embargo, con Quim no me pasó lo mismo porque ya era conocido. También quería que ellos lo viveran con mucha normalidad y sin sufrimiento y que tú te aferraras a ellos como su hija. No me imaginaba mucho cómo ibas a ser físicamente, simplemente me esperé a ver las fotografías. Sí que es verdad, que me hice una idea pero me sorprendió que al final, fueras tan diferente físicamente a los niños de otras adopciones que había visto.

3. Quins sentiments i/o pensaments vas tenir els dies posteriors a l'arribada de l'infant?

Nosotros teníamos una situación en la cual estábamos recién casados, éramos vecinos y tú pasabas mucho tiempo con nosotros. Entonces fue el sentimiento de una sobrina más. Además, aún no teníamos a Marcos [su primer hijo], entonces la relación fue muy cercano.

4. En la vida quotidiana, què o com expliques als teus fills quan ells pregunten sobre l'adopció del familiar?

Nunca me han preguntado sobre la adopción ni porque tenías otros rasgos diferentes a los suyos, porque lo han tenido muy presente y lo han visto como algo natural. Si me hubieran preguntado qué es la adopción hubiera contestado que es un camino más para ser padres con la finalidad de una felicidad por parte de los padres y el menor.

Ahora bien, no llego a entender los que quieren ser padres y no quieren adoptar: conozco a una pareja en la que una madre tuvo que hacerse doce o catorces *in vitros* porque el marido no quería la adopción. A ella no le hubiera importado adoptar porque el deseo de ser madre era superior, en cambio, para él, el deseo de ser padre no era superior a la adopción.

5. Parles amb més tacte sobre el país d'origen del menor que anteriorment? Què penses quan la societat malparla?

Hablo lo mismo ahora que antes. Por ejemplo, cuando digo <<Voy a comprar a los chinos>> no pienso que mi sobrina es china, mi sobrina es mi sobrina. De hecho, una de las grandes discusiones que tuve en mi casa fue por eso, con mis amigos y desde entonces no hemos vuelto a hablar tanto. Hablaban de la seguridad social, que venían, que nos quitaban, que por qué se les quitaba el IRPF de sus nóminas, que tal y cual... y tu eras muy pequeña. En este país tenemos una seguridad pública que todo el mundo la puede utilizar y sino vete a Estados Unidos donde el que no tiene dinero se está muriendo. Esto no quiere decir que esté en contra del que roba y delinque pero no se puede generalizar. Entonces dije <<Fuera de mi casa, aquí no se habla de racismo porque a mí no me da la gana>>. Primero porque independientemente de ti, sí que es verdad que te lo tomas como algo personal. Les dije <<¿Sabes qué pasa? Que ahora mi sobrina va acompañada

de mi hermana, de mi madre, de mi... pero algún día ella irá sola en el metro y habrá gente que pensará como vosotras. Y una m*****. >> Pienso que es muy fácil meterse con la gente y que hablan con ignorancia. Las personas que se meten en pateras no es por gusto o porque aquí van a comer melocotones y allí no. Para que una madre embarazada se meta en una patera para el bienestar de su hijo me parece súper bonito. Nosotros no elegimos donde nacemos.

6. T'has trobat alguna vegada, una situació de discriminació cap al menor?

Bueno, hubo una vez que vino la Lucía como la gran defensora de su primo a decirme que le estaban llamando <<chino mandarín>>. Pero nunca ha habido una situación donde yo fuera contigo y alguien se sentara en otro asiento, pero porque vas conmigo. También, un día estábamos en el parque y vinieron dos o tres niños marroquí a meterse contigo. Me indigné tanto que se me escapó <<¿Y vosotros qué? Encima moros...>>

Sé que está mal hablar despectivamente sobretodo en este tema, pero ese vínculo familiar es lo que hizo que yo saltara y atacara por la inmigración.

7. Sabent les parts positives i negatives que implica l'adopció, t'hauria agradat adoptar?

Sí, de hecho tuvimos dos abortos antes de Marcos. En el primero, el ginecólogo me dijo que a veces pasaba; en el segundo, me dijo que si había alguien en la familia con algún antecedente; le dije que una de mis hermanas no había tenido hijos biológicos y me envió al Vall d'Hebron, a la planta de fertilidad. La noche anterior, David me dijo que estábamos preparados porque sabemos que si no podemos tener hijos biológicos, vamos a adoptar, porque ambos hemos vivido una experiencia cercana y positiva, por lo tanto, nosotros tenemos un camino más ventajoso porque ya lo hemos conocido. Es decir, los dos teníamos muy claro que no queríamos pasar por tratamientos difíciles y alargar la situación.

Què penses sobre les mares i pares biològics?

Creo que el pasar por un embarazo, el dar a luz y el tener que abandonar a tu hijo, yo no soy nadie para juzgar algo así porque debe de ser algo muy doloroso. Y tienes que ser muy generosa para interponer lo que estás haciendo por el bienestar de ese niño; aunque la opinión de esta pregunta tiene que ver con que seas madre.

ÀNEX 8. ENTREVISTA AMB LUCIA (PARENTIU MENOR)

1) Saps què és l'adopció?

Sí. És quan, per exemple, una persona no pot tenir fills per algun motiu i adopta a nens que els han deixat les seves mares perquè elles no els podien tenir o no els volien.

2) Recordes quan vas notar que jo era diferent físicament a tu?

No gaire, encara que a vegades en les fotos noto que el teu color de pell és més fosc.

3) Què sents quan algun company malparla de la gent xinesa?

Em sento molt malament i jo li dic que la meva cosina i el meu cosí són xinesos i que si els agradarien que malparlessin d'ells.

4) Els teus amics et pregunten sobre l'adopció?

Sí bastant. Em diuen <<D'on ve la teva cosina?>> i <<Què "rara" és>>. Llavors jo responc que és adoptada i que perquè sigui adoptada no es tenen que ficar amb tu.

5) Què penses i què respons quan et pregunten "És la teva cosina de veritat?".

Dic que sí que ets la meva cosina "de veritat", com ho és el meu germà, el meu cosí... i que a lo millor no has nascut de la panxa de la meva tieta però per mi ets la meva cosina.

6) Com expliques el nostre vincle familiar? És a dir, com és la nostra relació?

La nostra relació està molt unida, tu em tractes super bé, em portes al col·legi, em reculls, jugues amb mi... i no hi ha cap diferència, per exemple, amb la Cèlia perquè estic amb les dues molta estona i més amb tu perquè vius al costat meu (riu).

7) Què penses sobre els meus pares biològics?

Jo crec que la decisió que van fer va ser perquè a lo millor no et podien tenir o perquè ells no estaven preparats i que tu no series feliç, això ho van fer per tu. D'ells penso que s'n bons perquè crec que ho van fer perquè tu siguis més feliç ja que amb ells a lo millor no viuries bé.

ÀNNEIX 9. ENTREVISTA AMB MARCOS (PARENTIU MENOR)

1. Saps què és l'adopció?

És quan una família no pot tenir fills i vol adoptar a un nen o una nena que ve d'una altra família i vegades, d'un altre país.

2. Recordes quan vas notar que jo era diferent físicament a tu?

No gaire. Ho noto, a vegades, pels teus trets físics perquè no són els mateixos que els meus ja que cada país en té uns de diferents. No em fixo massa perquè m'he acostumat tant a veure't que no m'aturo a contemplar els teus ulls i no m'estranyen.

3. Què sents quan algú malparla de la gent xinesa?

No m'agrada perquè cada país té uns trets físics determinats i ningú té dret a burlar-se'n, per exemple, de la Xina; perquè els xinesos es podrien ficar amb tu però no ho fan. També penso que és molt fàcil ficar-se en la vida dels altres, tant si són xinesos, africans, grassos, prims...

4. Els teus amics et pregunten sobre l'adopció?

No. Em pregunten si ets adoptada i jo òbviament li dic que sí i que si els meus tiets són xinessos. A vegades m'ho pregunten perquè quan tu veus una persona que no té els mateixos trets físics que el seu familiar t'extranya, entre cometes. Quan jo responc que ets adoptada ells ja, més o menys, saben què és.

5. Què penses i què respons quan et pregunten <<És la teva cosina de veritat?>>

Jo dic que sí. Primer penso que encara que no ets de sang, ets la meva cosina. Per exemple, quan sóc al parc i veuen el Miquel [un altre cosí biològic] em pregunten <<És el teu cosí?>> però mai em preguntaran <<És el teu cosí de veritat?>>. Aquest <<de veritat>> me'l prenc segons qui i com m'ho pregunten. Veig normal que la gent ho digui perquè jo ja sé a què es refereixen. Però no mola perquè de vegades ells ho pregunten encara sabent que ets adoptada i penso que ho fan per "fastidiar", però que a mi no em "fastidia", no sé perquè i tampoc haurien de dir <<de veritat>>, jo diria <<de sang>>.

6. Com expliques el nostre vincle familiar? És a dir, com és la nostra relació?

És molt proper, tenim una amistat bona, ens ho passem bé quan juguem a futbol... El dia a dia doncs, sempre estic amb tu perquè entenc que tinc una altra cosina de

vint anys i no compartim els mateixos gustos; però amb tu sí perquè els meus amics i amigues et coneixen i ens agrada el futbol.

7. Què penses sobre els meus pares biològics?

Això ja va ocórrer fa molts anys a la Xina, que hi havia unes normes i normalment eren les noies les que es donaven en adopció i també, per la llei que deia que només podies tenir un fill.

Per una banda, veig malament donar en adopció a algú perquè crec que una mare hauria, des del primer moment que neix el seu fill, de cuidar d'ell sempre i no donar-li en adopció. Però per l'altra banda, ho veig bé perquè altres famílies tenen l'oportunitat de tenir un fill i ser feliços.

ÀNNEK 11. ENTREVISTA AMB CÈLIA (PARENTIU)

- 1. Saps què és l'adopció?**
La adopció es una manera que utilitza la gente que quiere tener hijos y por una cosa u otra, no puede; o la gente que simplemente quiere adoptar.
- 2. Recordes quan vas notar que jo era diferent físicament a tu?**
En realidad no porque cuando te adoptaron yo tenía dos años, entonces cuando llegasteis yo no me acuerdo y como desde pequeña siempre hemos estado juntas, no recuerdo ningún momento en el que yo dijera <<¡Ay mira! Mi prima es china>>. Como había crecido contigo y me acostumbré a verte, a lo largo de los años me lo iban explicando pero no tuve la necesidad o la inquietud de preguntar por qué esa diferencia física.
- 3. Què sents quan algun company malparla de la gent xinesa?**
Cuando alguien habla mal de quien sea, como creo que generalizar no está bien, digo <<No tienes ni idea de lo que estás hablando y no tiene sentido>> pero si se habla mal de los chinos concretamente, intento que entre en razón y sobretodo si conozco a la persona. También pienso que en una situación en la que tú estuvieras delante y a mi me parece que esta persona no tiene ni idea de lo que está hablando, ¿qué pensará mi prima que es de China y está oyendo los mismos comentarios despectivos?
- 4. Els teus amics et pregunten sobre l'adopció?**
Como hemos ido al mismo colegio y te conocen, la mayoría me han ido preguntando <<¿De qué parte de China son tus primos? ¿A qué edad se enteraron que fueron adoptados?>>. Al conocerte, mis amigos me preguntan sobre el tema pero siempre en positivo y como te conocen, no suelen decir comentarios racistas.
- 5. Què penses i què respons quan et pregunten “És la teva cosina de veritat?”.**
Me parece totalmente una tontería. Entiendo también, que la gente lo pregunta sin saber, te lo preguntan así porque no saben nada del tema.
- 6. Com expliques el nostre vincle familiar? És a dir, com és la nostra relació?**
Es muy buena porque tienes casi mi edad, hemos estado mucho juntas desde pequeñas, tenemos una relación muy estrecha independientemente de tu adopción.
- 7. Què penses sobre els meus pares biològics?**
No me lo he planteado mucho pero tampoco no podemos juzgar si lo hicieron bien o mal porque no sabemos la situación en la que estaban. En mi opinión, seguramente lo

hicieron porque con ellos no podrías vivir bien y siendo egoísta me alegro de que lo hubieran hecho porque al menos estás aquí, tienes una vida buena y eres mi prima.

ÀNEX . ENTREVISTA AMB MIQUEL (PARENTIU MENOR)

1. Saps què és l'adopció?

Cuando un matrimonio o una persona, por los motivos que sean, decide tener un hijo no biológico.

2. Recordes quan vas notar que jo era diferent físicament a tu?

A pesar de que siempre has sido diferente a mí, no me acuerdo. No me fijo porque estoy acostumbrado a verte.

3. Què sents quan algun company malparla de la gent xinesa?

A ver, si se meten con los chinos me da igual, pero si se meten con vosotros.

4. Els teus amics et pregunten sobre l'adopció?

Primero, cuando le digo a alguien que eres mi prima me dicen <<Es broma. ¿Cómo va a ser mi prima?>> Y por más que lo afirme, no me creen y van alguien para volverse lo a preguntar. Luego también me preguntan la misma tontería con tu hermano de <<¿Pero son hermanos biológicos?>> y le digo que no y que los dos venís de la otra punta de China.

5. Què penses i què respons quan et pregunten “És la teva cosina de veritat?”.

Pues claro que lo eres. A veces siento impotencia y he llegado a discutir con mis amigos por ciertos actos que han y hecho y no me han gustado. Sí que es cierto que me lo preguntan tantas veces que sólo respondo <<Sí>> y no doy más explicaciones. También entiendo que ese <<de verdad>> se refieran a si eres mi prima biológica.

6. Com expliques el nostre vincle familiar? És a dir, com és la nostra relació?

Muy unidos porque desde pequeñas hemos ido de la mano y éramos más que primos, hermanos.

7. Què penses sobre els meus pares biològics?

Pues que gracias a ellos, tú estás aquí. Si no te podrían haber dado una buena vida, hicieron bien. También que a lo mejor has tenido mucha suerte pero hay otras que no tienen tanta porque tú tienes una familia que te quiere, con una buena educación y una buena salud, en cambio hay muchísima gente que no han podido ser adoptados y han tenido que ir de casa en casa.

WEBGRAFIA

- HECHEM, TERESA. “Esto es lo que una persona adoptada quiere que sepas sobre la adopción”. UPSOCL. 2015. Recuperat de: <<http://www.upsocl.com/comunidad/esto-es-lo-que-una-persona-adoptada-quiere-que-sepas-sobre-la-adopcion/>>
- “Los menores adoptados pueden construir relaciones de apego seguro con sus familias adoptivas”. UDIMA. 2018. Recuperat de: <<https://www.udima.es/es/investigacion-menores-adoptados-udima.html>>
- CASTÓN BOYER, PEDRO i OCÓN DOMINGO, JOSÉ. “Historia y sociología de la adopción en España”. REVISTA INTERNACIONAL DE SOCIOLOGIA. Recuperat de: <<http://revintsociologia.revistas.csic.es/index.php/revintsociologia/article/download/734/1268>>
- “Ocultar a sus hijos su procedencia”. FUNDACIÓN ADOPCIÓN VIVIR EN FAMILIA 2008. Recuperat de: <<https://www.fundacionadopcionvivirenfamilia.org/historias/20/>>
- GORDILLO, JOSÉ LUIS. “Adoptados ocultos: derecho a la identidad o cómo sobrevivir a la mentira”. REVISTA 21. 2014. Recuperat de: <<https://www.21rs.es/es/revista-21/1385-Adoptados-ocultos-derecho-a-la-Identidad-o-como-sobrevivir-a-la-mentira.html>>
- “Reportaje II: ¿Cómo asimilan los niños adoptados la información sobre su origen?” EQUIPO EDITORIAL ELBEBE.COM. 2011. Recuperat de: <<https://www.elbebe.com/adopcion/reportaje-como-asimilan-ninos-adoptados-informacion-sobre-su-origen>>
- SAN MARTINO POMÉS, MARTA. “Identidad y orígenes en el menor adoptado”. TEMAS DE PSICOANALISIS. 2011. Recpueat de: <<http://www.temasdepsicoanalisis.org/2014/07/13/identidad-y-origenes-en-el-menor-adoptado/>>
- LARREA, JOSU. (2015, 01, 25) “Adopciones en España”. [arxiu de vídeo]. Recuperat de: <<https://www.youtube.com/watch?v=h1FJCK01goc>>

- “Generación Mei Ming: miradas desde la adolescencia”. AFAC. 2015. Recuperat de: <<http://www.afac.info/2014/generacion-mei-ming/>>

- BÖTTGER, HEIDI “Mitos, prejuicios y discriminación: la supremacía de lo biológico”. POPSIC. 2015. Recuperat de: <http://pepsic.bvsalud.org/scielo.php?script=sci_arttext&pid=S0718-41232007000300006>

- “¿Quién puede adoptar?”. ADOPTIVANET.INFO. 2013. Recuperat de: <<http://adoptivanet.info/empezando/quien-puede-adoptar.php>>

- “¿Quién puede adoptar?”. ADOPTIVANET.INFO. 2013. Recuperat de: <<http://adoptivanet.info/empezando/menores-adoptables.php>>

- “Adopción y sociedad”. ADOPTIVANET.INFO. 2013. Recuperat de: <<http://adoptivanet.info/empezando/adopcion-sociedad.php>>

- SALVADOR, ZAIRA. “¿En qué países es posible realizar una adopción internacional?” BABYGEST. 2019. Recuperat de: <<https://www.babygest.es/paises-para-adoptar/>>

- “Requisitos y condiciones para adoptar un niño en España o en otro país del mundo” LA INFORMACIÓN. 2015. Recuperat de: <https://www.lainformacion.com/asuntos-sociales/requisitos-y-condiciones-para-adoptar-un-nino-en-espana-y-fuera-de-nuestras-fronteras_vmujafv5ivch5glqunzle1/>

- “España, tercer país del mundo que más adopta”. ELMUNDO. 2015. Recuperat de: <<https://www.elmundo.es/blogs/elmundo/mas-datos/2015/01/22/espana-tercer-pais-del-mundo-que-mas.html>>

- ESCUDERO, IRENE. “Etiopía prohíbe la adopción internacional. PRACTICA ESPAÑOL. 2018. Recuperat de: <<https://www.practicaespanol.com/etiopia-prohibe-la-adopcion-internacional/>>

- <https://images.app.goo.gl/7hk7VJAE8aTHPVta7>

- <https://images.app.goo.gl/GbygC1r1LMvauf3Z7>

- GRACIA, CHARLEIN. “¿Por qué cada vez hay menos adopciones internacionales?”. THE CONVERSATION. 2019. Recuperat de: <<https://theconversation.com/por-que-cada-vez-hay-menos-adopciones-internacionales-110732>>

